

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενόν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 28 Δεκεμβρίου 1935

Ἔτος 58ον. — Ἀριθ. 4

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΕΒΡΑΒΕΥΘΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ ΑΘΗΝΩΝ ΜΕ ΑΡΓΥΡΟΥΝ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Τώρα καὶ πολλὰ πολλὰ χρόνια ζού-
σαν σ' ἓνα γραφικόν, μὰ πολὺ μικρὸ
χωριουδάκι μιὰ χήρα μὲ τὴν κόρη
της. Ἡ χήρα ἦταν φτωχή καὶ λυ-
πημένη γιατί εἶχε περάσει πολλές
πίκρες καὶ βάσανα. Καὶ μόνο τὸ ἀν-
τίκρυσμα τῆς κόρης της, μιᾶς χαρι-
τωμένης μικρούλας δέκα ἐτῶν, μπο-
ροῦσε νὰ φέρῃ τὸ χαμόγελο στὰ χεί-
λη της.

Τὶ γλυκεῖα καὶ ὁμορφὴ πού ἦταν
ἡ Ἐλενίτσα μὲ τὰ γαλανὰ ὠραῖα της
μάτια πού ἐμοιάζαν σὺν δυὸ κοιμά-
τια οὐρανοῦ καὶ μὲ τὰ δολφάνια μαλ-
λιά της, δυὸ βαρεῖες χρυσὲς πλεξίδες
πού ἦταν τὸ καμάρι τῆς μητέρας
της. Καὶ τί φρόνιμο, τί ἥσυχο κορι-
τσάκι πού ἦταν. Ἦξερε πῶς ἡ μη-
τέρα της ἦταν φτωχιά καὶ ποτὲ δὲν
τῆς ζητοῦσε τίποτε. Τὸ μόνο πάθος
της ἦταν τὰ λουλούδια καὶ μάλιστα
τὰ τριαντάφυλλα. Μόνη της τὰ καλ-
λιεργοῦσε καὶ τὰ περιποιόταν στὸ
φτωχικὸ τους περιβολάκι καὶ δὲν εἶ-
χε ἄλλη ἐπιθυμία, παρὰ πῶς νὰ τὸ
κατορθώσῃ ὥστε νὰ ἔχῃ τριαντάφυλ-
λα ὅλη τὴ χρονιά.

Στὸ ἴδιο χωριὸ ζοῦσε ἓνας γέρος
χωριάτης πού ἔκανε μάγια σὲ ὅλους
τοὺς συχωριανούς του πού ἀντιπα-
θοῦσε ἢ πού δὲν τοῦ ἔκαναν τὰ χα-
τήρια του. Ἡ δυστυχισμένη χήρα ἔ-
τρεμε γιὰ τὴν μοναχοκόρη της. Τὶ
μποροῦσε νὰ κάνῃ γιὰ νὰ τὴν προ-
φυλάξῃ ἀπὸ τὸν κακὸ μάγο; Πήγαι-
νε καμμιά φορὰ καὶ τὸν ἔβρισκε καὶ
τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴν πειράξῃ τὸ
κοριτσάκι της.

— Ἐννοια σου, τῆς ἔλεγε ὁ μάγος.
Ἡ κόρη σου δὲν θὰ πάθῃ ποτὲ κακὸ
ἐξαιτίας μου. Τὶ πληρωμὴ ὅμως θὰ

μοῦ δώσῃς γι' αὐτὸ πού σοῦ τάξω;
Κι' ἡ φτωχὴ χήρα καταχαρούμε-
νη, τοῦ ἔδινε πότε ἓνα βάζο μέλι,
πότε βούτυρο, πότε τὴν πιὸ παχειὰ
τῆς κόττα.

Ἐφτάσε ὁ χειμῶνας μὲ τὰ κρύα
του καὶ μὲ τίς παγωνιές του. Ἐνα
ἓνα ὅλα τὰ ὠραῖα λουλουδάκια μα-
ραίνονταν καὶ ἡ μικρούλα, ζαρωμένη
κοντὰ στὴ φωτιά, κοίταζε μελαγχό-
λική τὸν κήπο της πού ρήμαζε. Τὴν
παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων ἐκεῖ
πού καθόταν δλομόναχη στὸ σπίτι,
βλέπει νὰ ἀνοίγῃ ἡ πόρτα καὶ νὰ
μπαίνει μέσα ὁ γέρος μάγος, κρατών-

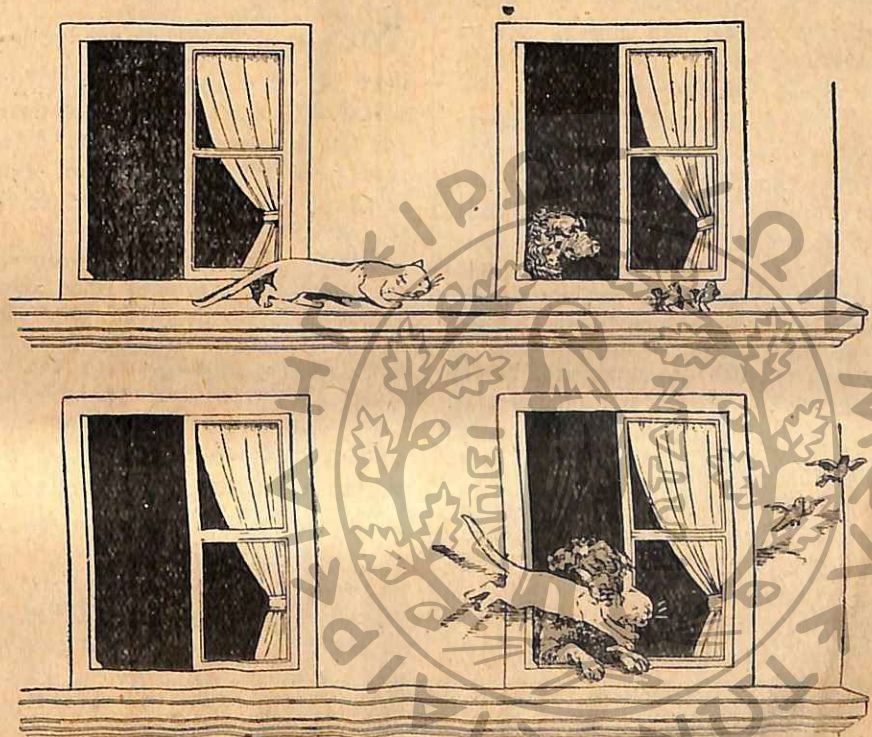
τας στὸ χέρι του μιὰ ἀγκαλιὰ ἄσπρα
τριαντάφυλλα. Τὸ κοριτσάκι μόλις
τὰ εἶδε πῆδησε ξαφνιασμένο ἀπὸ τὸ
κάθισμά του.

— ὦ, τί ὠραῖα λουλούδια! ἔκανε
μὲ θαυμασμό. Δὲν ἔχω ξαναδεῖ ποτὲ
μου τόσο ὠραῖα. ὦ, καλέ μου μάγε,
δὲν μπορείς νὰ μοῦ δώσῃς μερικά;
Ὁ γέρος μάγος χαμογέλασε μ' ἓνα
μοχθηρὸ χαμόγελο.

— Νὰ σοῦ δώσω, ὁμορφὴ μου κο-
πέλλα, φτάνει ἐσύ νὰ μοῦ δώσῃς τίς
ὠραῖες σου πλεξίδες.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ ἡ Ἐλένη ἔκοψε
τίς δυὸ πλεξίδες της καὶ ὁ μάγος τῆς

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ... ΣΚΥΛΟ

Κωμικοτραγικὴ ἱστορία σὲ δυὸ εἰκόνες χωρὶς λόγια

έδωσε τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα του. Τὸ κοριτσάκι τὰ πήρε καταχαρούμενο καὶ στόλισε μ' αὐτὰ ἕνα βάζο πὺλ βρισκόταν πάνω ἀπὸ τὸ τζάκι.

Ὅταν γύρισε πίσω ἡ μητέρα καὶ εἶδε τὴν καταστροφήν πὺλ εἶχε κάνει ἡ Ἑλένη στὰ μαλλιά της, ἔμεινε ἀλλοπαλὴ ἀπὸ τὴν ἐκπληξήν καὶ ἀπὸ τὴ θλίψη. Δὲν εἶπε ὅμως τίποτε ἀπὸ φόβο τοῦ κάκου μάγου.

Ἐημέρωνσαν Χριστούγεννα. Ἡ ἔξοχή, ὅσο ἔφτανε τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου, ἦταν σκεπασμένη μ' ἕνα πλάσμα ἀπὸ χιόνι. Ὁ οὐρανὸς ὅμως ἦταν καταγάλανος καὶ οἱ καμπάνες σήμαιναν χαρμόσυνα τὸν Ὅρθρο.

Ἡ μητέρα τῆς Ἑλένης ξεκίνησε νὰ πάη στὴν ἐκκλησίαν καὶ ἄφησε τὴν κορούλα της μέσα στὸ ζεστὸ σπιτάκι τους, γιατί φοβόταν νὰ τὴν βγάλῃ ἔξω στὸ κρύο τέτοια ὥρα πρωινῆς.

Ἔτσι ἡ Ἑλένη εἶχε μείνει μόνη της καὶ κοίταζε τίς φλόγες νὰ παιχνιδίζουν μέσα στὸ μεγάλο τζάκι καὶ συλλογιζόταν τί ὁμορφὰ θὰ ἦταν τώρα στὴν ἐκκλησίαν, ὅταν ἔξαφνα χτύπησε ἡ πόρτα. Ἡ μικρούλα ξαφνιασμένη, μὴ ἔτρεξε ἀμέσως νάνοιξη. Ἀπέξω στεκόταν ἕνας ἀνθρώπος ντυμένος φτωχικά, μὲ τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια του μελανιασμένα ἀπὸ τὸ κρύο. Μὲ ταπεινὴ φωνὴ ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ μπη μέσα γιὰ νὰ ζεσταθῇ λιγάκι μαζί μὲ τὴ γυναίκα του καὶ μὲ τὸ παιδί του. Πρόθυμη ἡ Ἑλένη τοὺς ἔβαλε μέσα καὶ τοὺς πρόσφερε ἀπ' ὅ,τι βρισκόταν μέσ' στὸ σπίτι καὶ τοὺς ἔβαλε σὲ δυὸ πιάτα ἀπὸ τὴν σούπα πὺλ ἔβραζε γιὰ νὰ φάνε μαζί μὲ τὴν μητέρα της ὅταν θὰ γύριζε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν.

Ἡ γυναίκα εἶχε ἕνα πρόσωπο γεμάτο γλύκα καὶ καλοσύνη. Κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της ἕνα χαριτωμένο τριαντάφυλλο μωρὸ πὺλ χαμογελοῦσε στὸ κοριτσάκι. Ἡ Ἑλένη τότε ἔκανε τὴ σκέψη πὺλ οἱ τρεῖς ἔξοι πὺλ εἶχαν ζητήσει ἄσυλο στὸ σπίτι της, ἔμοιαζαν πολὺ μὲ τὴν Ἀγία Οἰκογένεια πὺλ ἦταν ζωγραφισμένη στὴν εἰκόνα τῆς Γέννησης πὺλ στόλιζε τὴν ταπεινὴ ἐκκλησίαν τοῦ χωριοῦ τους.

Ὅσοις τὸ μωρουδάκι, ζεσταμένο ἀπὸ τὴν θαλπωρὴν τῆς φωτιάς, ἄρχισε νὰ κοιτάζῃ γύρω του μὲ περιέργεια καὶ ἀπλῶς μὲ πόθο τὰ παχουλά χερνάκια του κατὰ τὸ βάζο μὲ τὰ σπῆρα τριαντάφυλλα πὺλ βρισκόταν ἐπάνω στὸ τζάκι.

Τότε ἡ μητέρα του εἶπε στὴν Ἑλένη μὲ γλυκεῖα φωνή:

— Μικρούλα μου, θέλες νὰ δώσῃς τὰ τριαντάφυλλά σου στὸ ἀγοράκι μου; Ὅα τοῦκαναν τόση χαρά.

Φυσικά στὴν Ἑλένη στοίχιζε πολὺ νὰ προσφέρῃ τὰ ὠραία της τριαντάφυλλα πὺλ τὰ εἶχε τόσο ἀκριβὰ πληρώσει. Μὰ εἶχε καλὴ καρδιά καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ οὔτε μιὰ στιγμή, ἔβγαλε τὰ λουλούδια ἀπὸ τὸ βάζο καὶ τὰ ἔδωσε στὸ παιδί. Τὸ χαμόγελο τῆς γυναίκας ἔγινε ἀκόμη πὺλ γλυκό, οὐράνιο πές, καὶ ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὴν Ἑλένη σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγουν.

Καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ τὸ περιβόλακι, τὸ παιδάκι ἀπλῶς τὰ χέρια του. Καὶ τὴν ἴδια στιγμή ἕνα πλῆ-

θος κάτασπῆρα τριαντάφυλλα στόλισαν τὸ περιβόλι, ἐνῶ οἱ ταξιδιώτες χάνονταν στὸ μισοσκόταδο τῆς αὐγῆς.

Ὅταν ἡ χήρα γύρισε στὸ σπίτι της, βρήκε τὴν Ἑλένη ἀποκοιμισμένη μπρὸς τὸ τζάκι. Μὰ, ὦ θαῦμα! Οἱ ξανθὲς κοτοίδες στόλιζαν πάλι τὸ κεφαλάκι τῆς κόρης της καὶ ὁ κήπος ἦταν καταστόλιστος ἀπὸ τὰ πὺλ ὠραία ἄσπῆρα τριαντάφυλλα.

Ἀπὸ τότε τὰ λευκά τριαντάφυλλα πὺλ ἀνθίζουν τὸν χειμῶνα, λέγονται Χριστουγεννιάτικα τριαντάφυλλα.

(Μετάφραση ἀπ' τὸ Γαλλικὸ)

Γ. Τ.

ΜΙΚΡΗ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΚΗ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Εἶδате πὺλ σὲ κάθε στιχοῦργημα, ὅλοι οἱ στίχοι ἢ οἱ ἀντίστοιχοι πρέπει νὰ ἔχουν τὸν ἴδιο ἀριθμὸ συλλαβῶν. Ὅταν λείπῃ ἢ ὅταν περισσεύει μιὰ συλλαβή, τὸ μέτρο καταστρέφεται. Ὑπάρχει δηλαδὴ μετρικὸ λάθος. Ἴδου τὸ τετράστιχο πὺλ ἀναφέραμε καὶ παραπάνω:

Ἦταν νύχτα, στὴ στέγη βογγοῦσε
Ὁ βοριάς καὶ ψιλὸ περτε χιόνι.
Τὶ μεγάλο κακὸ νὰ μνηστῶσε
Ὁ βοριάς πὺλ τὰρνάκια παγώνει!

Ὅλοι τοὺς οἱ στίχοι εἶναι σωστά δεκασύλλαβοι. Σὲ μερικὸς τώρα προσθέτω κι' ἀπ' ἄλλους ἀφαιρῶ μιὰ συλλαβή. Μέτρο, ἀρμονία, δὲν ὑπάρχει πιά:

Ἦταν νύχτα καὶ στὴ στέγη βογγοῦσε
Ὁ βοριάς, ψιλὸ περτε χιόνι
Τὶ μεγάλο κακὸ νὰ μνηστῶσε
Ὁ βοριάς πὺλ τὰρνάκια μας παγώνει!

Γιατί; Γιατί ὁ πρῶτος στίχος ἔγινε ἑνδεκάσλλαβος, ὁ τρίτος, ἀντίστοιχος του, ἔμεινε δεκάσλλαβος, ὁ δεύτερος πὺλ τοῦ ἔλειψε τὸ καί, ἔγινε ἑννεασύλλαβος κι' ὁ ἀντίστοιχος του τέταρτος ἔγινε ἑνδεκάσλλαβος.

Τέτοιοι στίχοι εἶναι λανθασμένοι, κι' ἐκεῖνοι μάλιστα πὺλ τοὺς λείπει συλλαβὴ λέγονται χωλοί. Κι' ἀλήθεια, μ' αὐτοὺς τὸ στιχοῦργημα μοιάζει ἀνθρώπο πὺλ ἔχει τὸ ἕνα του πόδι κοντότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο—ἀκριβέστατη ἀλλοιωτὴ παρομοίωση γιατί, καθὼς θὰ ἴδουμε παρακάτω, οἱ στίχοι ἀποτελοῦνται ἀπὸ συστήματα ἢ συνδυασμοὺς συλλαβῶν πὺλ λέγονται στὴ Μετρικὴ πόδες.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μετρήσῃ κανεὶς μὲ τὰ δάχτυλα τίς συλλαβές, γιὰ νὰ ἴδῃ ἂν οἱ στίχοι ἐνὸς στιχοῦργηματος εἶναι σωστοί ἢ χωλοί. Τὸ καταλαβαίνει μὲ τὸ αὐτί. Τὸ τετράστιχο:

Σὲ γνωρίζ' ἀπὸ τὴν κόψη
Τοῦ σπαθιοῦ σου τὴν τρομερή,

Σὲ γνωρίζ' ἀπὸ τὴν κόψη
Πὺλ μὲ βία μετράει τὴ γῆ

ἀρκεῖ νὰ τὸ ἀπαγγεῖλετε, γιὰ νὰ καταλάβετε ἀμέσως πὺλ εἶναι λανθασμένο, γιατί οἱ συλλαβές σου καὶ ση περισσεύουν.

Μόνο στοὺς ἀσυνήθιστους στίχους γελιέται κανεὶς εὐκολα καὶ τὸ μέτρημα μὲ τὰ δάχτυλα εἶναι ἀπαραίτητο. Ὁ δεκαπεντασύλλαβος (ἢ ὁ ἑπτασύλλαβος κι' ὁκτασύλλαβος) εἶναι οἱ πὺλ συνηθισμένοι στίχοι κι' εὐκολώτατα τοὺς μετρά κανεὶς μὲ ταῦτί:

Ἐπέσανε τὰ Γιάνενα σιγὰ νὰ κοιμηθοῦν
Ἐκλείσανε τὰ μάτια τους, ἔσβυσαν τὰ φῶτα

ἢ αὐτό:

Ἀπὸ ματάκια γλυκόσκυψαν
Σ' ἕνα κάποιο τραγοῦδι
Τὰ ματάκια σὰ χάδεμα,
Τὸ τραγοῦδι σὰ χροῦδι.

Καὶ τὸ παραμικρότερο λάθος σ' αὐτοὺς τοὺς στίχους θὰ μᾶς χτυποῦσε ἀμέσως. Ὁ ἑνδεκάσλλαβος ὅμως, ὁ δεκάσλλαβος, ὁ δεκατρισύλλαβος, εἶναι στίχοι ἀσυνήθιστοι, καὶ χρειάζεται πολὺ μεγάλη ἐξάσκηση τοῦ αὐτιοῦ γιὰ νὰ καταλαβαίνει κανεὶς τὰ λάθη τοὺς χωρὶς μέτρημα. Π: χ:

Εἶναι νύχτα γλυκεῖα καὶ τὸ φεγγάρι
Δὲ βγαίνει νὰ σκεπᾶς ἄστρο κανένα.

Ἐξαιρετὰ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ γράψῃ

Δὲν ἐβγήκε νὰ σκεπᾶς κανέν' ἄστρο

μὲ τὴν ἰδέαν πὺλ εἶναι κι' αὐτὸς ἑνδεκάσλλαβος σὺν τὸν πρῶτο, ἐνῶ εἶναι δωδεκάσλλαβος. Καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ:

Περίσσια, σ' ὅλη τους τὴ λάμψη καὶ τὴ
[χάση

μὲ τὴν ἰδέαν πάλι πὺλ ἔγραψε δωδεκάσλλαβος, ἐνῶ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἔγραψε δεκατρισύλλαβο. Ὅσο γιὰ τοὺς πὺλ μακρὲς στίχους, τὰ «μεγαθήρια», οὔτε ὁ πὺλ γυμνασμένος

ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'. — Ἡ κυρία Μὲγ' Ἀλέξανδρου

— Μπαμπάκι! φώναξε τότε ἐγὼ ὁ γάτος μου ἔχει μιὰ γάτα καὶ τρία μικρὰ γατάκια. Ἀφοῦ οἱ μαῦροι γάτοι φέρουν εὐτυχία, — ἀφοῦ γιὰ νᾶρθῃ ὁ δικός μου ἔδω, πρέπει νὰ φέρῃ τὴ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιά του, πρέπει καὶ σεῖς νὰ μοῦ τὰ χαρίσετε ὅλα. Θὰ εἶναι τὸ δικό σας δῶρο σὲ γενέθλιά μου. Naί;

Στὴν ἀρχὴ ὁ μπαμπὰς εἰπεῖδχι. Ἐνας γάτος, μιὰ γάτα καὶ τρία γατάκια ἦταν πολὺ μεγάλη γατοοικογένεια... Μὰ τοῦ ἔκαμα τόσα παρακάλια καὶ τόσα χάδια πὺλ στὸ τέλος εἶπε ναί.

— Ὡ, Φίλιππε! διαμαρτυρήθηκε ἡ μαμά. Ὅπως θέλει, βλέπω, σὲ κάνει ἡ Δανάη.

— Ἀς μὲ κάνῃ! εἶπε γελώντας ὁ μπαμπὰς. Τὴν ἀγαπῶ καὶ μάγαπα. Ὅρησα, τὸν φίλησα, τελείωσε. Καὶ νὰ πὺλ δλάκερη ἡ οἰκογένεια τοῦ Μὲγ' Ἀλέξανδρου κουβαλήθηκε στὸ σπίτι μας.

Τὰ τρία γατάκια ὀνομάζονται: Νιουντού, Φουφούλης καὶ Κόντες. Τὸν Κόντε τὸν βάφτισε ἔτσι ὁ μπομπὰς, γιατί τοῦ φάνηκε νᾶχη ἀριστοκρατικὴ κομψότητα κι' εὐγένεια. Ὁ Νιουντού εἶναι ἡ ἀγάπη τῆς μαμάς.

Ὅρες δλάκερες κοιμάται κουλουλιασμένος στὰ γόνατά της. Ἐγὼ ὅμως προτιμῶ τὸ Φουφούλη πὺλ ἡ μακριὰ καὶ μαλακὴ του γούνα εἶναι σὰν ἀσημένια.

Τὴν κυρία Μὲγ' Ἀλέξανδρου τὴν βγάλαμε Καλημαμά, ἔχαιτίας τῆς καλωσύνης πὺλ ἔδειχνε τὸ μουντάκι της καὶ τῆς μεγάλης ἀγάπης πὺλ εἶχε στὰ παιδιά της.

Ἀ, δὲ φαντάζεσθε πὺλ τὰ περιποιόταν, πὺλ τᾶγλειφε, πὺλ τᾶπλενε, καὶ πὺλ τὰ προσέχε, πὺλ τὰ φύλαγε! Στὴν ἀρχὴ δὲν ἐνοοῦσε νὰ τᾶφήνῃ νὰ βγαίνουν ἔξω μονάχα.

Ἀκόμα κι' ὅταν τᾶπαίονα ἐγὼ στὴν ἀγκαλιά μου, νὰ τὰ πᾶω στὸ περιβόλι, φαινόταν ἀνήσυχη καὶ δυσσαρεστημένη.

Μιὰ μέρα πὺλ πῆρα τὸ Φουφούλη, τυλιγμένο καλὰ σ' ἕνα σάλι, νὰ κάμουμε ἕνα γύρο στὸν ἥλιο, μᾶκολούθησε νιαουρίζοντας τόσο παρακαλεστὰ, καὶ μὲ τριγύριζε, κι' ἔβαζε τὰ πόδια της στὸ φῶμα μου, καὶ φαινόταν τόσο δυστυχισμένη, ὥστε ὑποχρεώθηκα νὰ τῆς ἀφήσω τὸ γατάκι της.

γύρο στὸν ἥλιο, μᾶκολούθησε νιαουρίζοντας τόσο παρακαλεστὰ, καὶ μὲ τριγύριζε, κι' ἔβαζε τὰ πόδια της στὸ φῶμα μου, καὶ φαινόταν τόσο δυστυχισμένη, ὥστε ὑποχρεώθηκα νὰ τῆς ἀφήσω τὸ γατάκι της.

— Νά, τῆς εἶπα, πάρ' το, πὺν νομίζεις πὺς θὰ σοῦ τὸ φάω... πάρ' το καὶ ξεφορτώνου με!

Ἀρχισε τότε νὰ τὸν γλείφῃ μὲ τέτοια μανία, πὺν ὁ καϊμένος ὁ Φουφούλης, μὲ τὴ λαμπρὴ γούνα ἔγινε σὲ λίγες στιγμὲς μούσκεμμα ἀπ' τὰ σάλια. Ξαπλώθηκε στὸ χαλὶ κοντὰ τῆς καὶ τὴν κοίταζε καθὼς καταγινόταν ἔτσι νάσχημίζῃ τὸ γατάκι τῆς. Καὶ τότε τὴν ἄκουσα νὰ λέῃ:

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΜΕΤΑΛΛΙΟ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΙΑ μεγάλη εἰδήση σὰς φέρνει τὸ σημερινὸ φυλλάδιο: Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἔδωσε στὴ «Διάπλασι» τὸ ἀργυρὸ τῆς μετάλλιο. Καὶ νὰ πῶς ἀνήγγειλε αὐτὴ τὴ βράβευση ὁ γενικὸς γραμματέας τῆς Ἀκαδημίας κ. Γεώργιος Π. Οἰκονόμου στὸ λόγο του κατὰ τὴν ἐπισημότατη πανηγυρικὴ συνεδρίαση τῆς 26 Δεκεμβρίου:

«Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, λαβεῖσα ὑπ' ὄψιν τὴν μακρὰν δρᾶσιν τοῦ περιοδικοῦ **Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ** καὶ τὴν κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ πεντηκονταετίαν ἐθνικὴν αὐτοῦ διάδοσιν καὶ ἐπίδρασιν, ἀπονέμει εἰς αὐτὸ τὸ ἀργυρὸν μετάλλιον καὶ εὐχεται ὅπως καὶ ἡ δευτέρα πεντηκονταετία ἐξακολουθήσῃ τὴν παλαιὰν παράδοσιν τῆς τὸν ὄψιν τῶν ἐθνικῶν ιδεωδῶν τῶν Ἑλληνοπαίδων καὶ διαδόσεως ὑγιῶν ἀναγνωσμάτων πρὸς μόρφωσιν αὐτῶν».

Πολλοὶ παρατήρησαν πὺς ἡ τιμὴ αὐτὴ ὑπορῶσε νὰ εἶχε γίνῃ νωρίτερα, ἀφοῦ ἔχουν περάσει ἑπτὰ χρόνια ἀπὸ τότε πὺν ἡ «Διάπλασις» συμπλήρωσε «τὴν πρώτην τῆς πεντηκονταετίας» καὶ μπήκε αἰσιῶς στὴ «δευτέρα». Ἀλλὰ αἴτιος εἶναι ὁ... ὑποφαινόμενος. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἴσα-ἴσα μπήκα στὴν Ἀκαδημία καὶ ἐγὼ καὶ, ἐπειδὴ ὅλοι ξέρουν πὺς συνδέομαι μὲ τὸν κ. Παπαδόπουλο καὶ τὸ περιοδικὸ τοῦτο, δὲν ἤθελα νὰ ποῦν πὺς ἐφρόντισα πρῶτα-πρῶτα νὰ... βλογίσω τὰ γένεια μου. Κάθε φορὰ πὺν ἐπρόκειτο γι' ἀπονομὴ τοῦ μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας σὲ κάποιον κοινωφελῆ, ἐθνικὸ ἴδρυμα, πὺν συμπλήρωσε πεντηκονταετία—γιατὶ τότε ἀπονέμεται τὸ ἀργυρὸν μετάλλιο, καὶ στὴν ἐβδομηκονταετία ἡ τὴν ἑκατονταετία τὸ χρυσὸ—οἱ συνάδελφοί μου στὴν Τάξιν τῶν Γραμμάτων, ὁ κ. Καμπούρογλους προπάντων, ἔλεγον: «Ἐ, δὲν θὰ τὸ δώσουμε καὶ στὴν Διάπλασι; ποῖο πενήνταχρονο ἴδρυμα τὸ ἀξίζει περισσότερο;». Καὶ τοὺς παρακαλοῦσα: «Ἀφήστε, ἀργότερα...».

Ἀλλὰ φέτος δὲν μᾶκουσαν. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατὶ «φωνὴ λαοῦ, φωνὴ Κυρίου». Ἀνθρωποὶ δηλαδὴ ἔξω ἀπ' τὴν Ἀκαδημία, παλιὰ Διαπλάσπουλα, διαπρεπῆ σήμερα μέλη τῆς κοινῆς, ἔκαμαν διαβήματα στὴν Ἀκαδημαϊκὴ Σύγκλητον καὶ σχεδὸν παράπονον πὺν ἡ Ἀκαδημία παραμέλησε ὡς τὴν τῆς «Διάπλασις». Τὶ νὰ πῶ πὰ καὶ ἐγὼ; Κάμετε ὅ, τι θέλετε!» Ἔτσι δέκα Ἀκαδημαϊκοί, ἀπ' ὅλες τῆς Τάξεις, υπέγραψαν ὁλοπρόθυμα τὴ σχετικὴ αἴτηση, πὺν ἤλθε πρὸς ἔγκρισιν, κατὰ τὰ νόμιμα, σὲ μὴ ἀπὸ τῆς τελευταίας συνεδριάσεως τῆς Ὀλομελείας. Ἀ, ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ὑποδοχὴν πὺν ἔλαβε αὐτὴ ἡ αἴτηση ἀπὸ τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς! «Γιὰ τὴν Διάπλασι; ἔλεγον ὦ, μὰ οὔτε λόγος!». Καὶ μέσα στὴ γενικὴ ἐπιδοκιμασίαν, σηκώθηκε ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Βέης, ὁ χημικὸς, παλιὸ Διαπλάσπουλο καὶ αὐτός, ὅπως τόσοι ἄλλοι ἀκαδημαϊκοί, καὶ φώναξε:

—Ὅλους ἐμᾶς ἡ Διάπλασις μὴ φορὰ μᾶς ἐβράβευσε. Ἐ, ἄς τὴν βραβεύσουμε τώρα καὶ ἐμεῖς!

Καὶ χωρὶς καμμία ἄλλη συζήτηση, ἀκολούθησε ἡ ψηφοφορία. Τριάντα ἀκαδημαϊκοὶ ἦσαν παρόντες, τριάντα καὶ πῆρε ἡ «Διάπλασις». Οὐτ' ἓνα ὄχι, οὐτ' ἓνα λευκὸ ψηφοδέλτιο. Μὲ ἄλλους λόγους, ἡ Ἀκαδημία ἀπένειμε τὸ Μετάλλιο τῆς στὴ «Διάπλασι» παμνηφεί—πρᾶγμα πὺν σπανιώτατον, ὡς βεβαιῶνω, συμβαίνει γιὰ Μετάλλιο ἢ γιὰ Βραβεῖο...

Τὴν ἴδια ἐμὸθυμη ἐπιδοκιμασίαν εἶχε ἡ ἀπονομὴ τοῦ Μεταλλίου καὶ κατὰ τὴν πανηγυρικὴν συνεδρίασιν τῆς περασμένης Πέμπτης. Ἡ ὡραία αἴθουσα τῆς Ἀκαδημίας ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτη ἀπ' ὅ, τι ἐπίσημο καὶ ἐκλεκτὸ ἔχει ἡ Ἀθήνα: Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, ἡ Α. Β. Γ. ὁ Διάδοχος, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, οἱ Ὑπουργοί, οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ Πρυτάνεις, οἱ Ἀκαδημαϊκοί, οἱ ἄνθρωποι τῶν Γραμμάτων, τῆς Τέχνης, κυρίες, κύριοι, πλήθος. Κι' ὅταν ὁ κ. Οἰκονόμου φώναξε μὲ τὴ σειρά του τὸ πασίγνωστο ὄνομα καὶ σηκώθηκε ὁ κ. Παπαδόπουλος—φαντάζεσθε πὺς συγκινημένος—καὶ πλησίασε τὸ Προεδρεῖο, γιὰ νὰ παραλάβῃ τὸ Μετάλλιο

καὶ τὸ Δίπλωμα, ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος ξέσπασε σ' ἓνα ὁλόψυχο καὶ ἀτέλειωτο χειροκρότημα. Χειροκρότησε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Βασιλεὺς, καὶ ὁ πρίγκιψ Παῦλος κοίταζε τὸν ὑποκλινόμενον μπροστὰ τοὺς κ. Παπαδόπουλο μὲ χαμόγελο. Εἶχε θυμηθεῖ, φαίνεται, πὺς καὶ αὐτὸς κάποτε, ἐπὶ χρόνια, ἦταν Διαπλάσπουλο, ὅπως πρῶτύτερα καὶ ὁ Ὑψηλότατος θεῖος του, ὁ πρίγκιψ Χριστόφορος... Τὸ ἴδιο θερμὰ, ὁλόψυχα, ἦταν καὶ τὰ συγχαρητήρια πὺν ἔλαβε ὕστερα ὁ κ. Παπαδόπουλος ἀπὸ γνωστούς καὶ ἀγνώστους πὺν τὸν πλησίασαν γιὰ νὰ τοῦ σφιέσουν τὸ χέρι.

Ἔτσι ἔγινε ἡ ἀπονομὴ τοῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας στὴ «Διάπλασι». Τῆς ἔκαμαν μὴ πολὺ μεγάλη τιμὴ, μὰ πὺν κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ κόσμου, τὴν ἀξίζει τὸ περιοδικὸ αὐτὸ μὲ τὴ μακρόχρονη ἐθνικὴ καὶ κοινωνικὴ δράσιν. Καὶ μαζὶ μὲ τὸν κ. Οἰκονόμου, εὐχέθηκαν ὅλοι νὰ ζήσῃ καὶ ἄλλα πενήντα χρόνια, συνεχίζοντας τὴν παλιὰ καὶ ὡραία του παράδοση, μορφώνοντας ἐθνικῶς τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ παρέχοντας σ' αὐτὰ τὴν ὑγιέστερη πνευματικὴ τροφή.

Χαρήτε καὶ σεῖς, ἀγαπητοί μου! Κάθε τιμὴ πὺν γίνεται στὴ «Διάπλασι» σας, πρέπει νὰ τὴ θεωρεῖτε δική σας, ὅπως μὴ τιμὴ πὺν θὰ γινόταν στὴν ἴδια σας τὴ μητέρα. Γιατὶ καὶ σεῖς τὴν ἀξίζετε ὅσο καὶ ἐκεῖνη. Στὴν ἀγάπην σας στηρίζετε τὴν ὑπαρξὴ τῆς καὶ τὴν εὐδοκίμησίν τῆς μὲ τὴν ἀγάπην σας ἔζησε πενήνταεφτά ὁλόκερα χρόνια καὶ μὲ τὴν ἀγάπην σας θὰ ζήσῃ ἀκόμα πολλὰ, πολλὰ...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΗΝΙΟ

Μὲ τὸ καλὸ, μὲ τὸ στατιό,
Χορεύει Ἀλούπης τὸ Χηνιό.
Κι' ἐκεῖνο—πὺς νὰ πῇ τὸ «μή»,
Γιὰ τέτοιαν ἐξοχὴ τιμὴ:
Μπορεῖ καὶ νὰ τὸ κολακεύῃ
Μὲ τὸν Ἀλούπην νὰ χορεύῃ!

Γιὰ ἴδῃτε τὸν ὁμορφονὸ
Πὺς τὸ χορεύει τὸ Χηνιό!
Τὸ σέβει καὶ τὸ περπατεῖ
Καὶ τοῦ γλυκομιλεῖ σ' αὐτὴ
Καὶ βόλτες τὸ στριφογυρίζει,
Ὡσὸτου τὸ παραζαλίζει...

Ἐπαψε τέλος ὁ χορὸς...
Γιὰ ἴδῃς τὰ πούπουλα, σωρὸς!
Ὁ Ἀλούπης ἔχει κουρασθεῖ.
Μὰ τὸ Χηνιό—πὺς ἔχει κουρτεῖ;
Ὁ Ἀλούπης θὰ μᾶς πῇ—τὸ ξέρε;
Μπορεῖ... Μὰ δὲν τὸν συμφέρει.

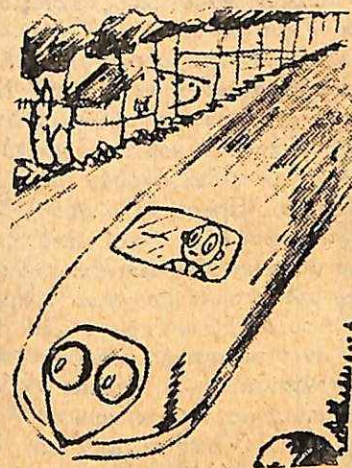
ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

(Ἡ ἀναδημοσίευση ἀπαγορεύεται)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΑΕΡΟΔΥΝΑΜΙΚΗ

Τώρα καὶ τρία-τέσσερα χρόνια δὲν ἀκούμε νὰ γίνεταί λόγος παρὰ μόνον γιὰ τὴν αεροδυναμική, γι' αὐτοκίνητα αεροδυναμικά κ.τ.λ. Ὅλα τὰ καινούργια αὐτοκίνητα γίνονται σὲ σχέδια χαμηλά, μακρόστενα, χωρὶς καμμιὰ γωνία. Ἡ αεροδυναμικὴ εἶναι τὸ ἐμβλημα τοῦ μέλλοντος.

Τὰ καινούργια αὐτοκίνητα γίνονται χαμηλά καὶ μακρόστενα, σὲ σχῆμα «αεροδυναμικό». (Σελ. 41, στ. α'.)

Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, δὲν σημαίνει ὅμως πὺς ἡ αεροδυναμικὴ εἶναι καμμιὰ σύγχρονη ἐφεύρεση. Ἀπεναντίας εἶναι παλιὰ ὅσο καὶ ὁ κόσμος. Ἀρκεῖ νὰ ρίξετε μὴ ματιὰ ὁλόγυρά σας: ὅλα, ἢ σχεδὸν ὅλα τουλάχιστον, εἶναι μέσ' στὴ φύσιν αεροδυναμικά.

Ἔχετε διαβάσει βέβαια, καὶ μάλιστα στὰ μυθιστορήματα τοῦ Βέρν πὺν τόσο σὰς ἀρέσουν, διηγῆσαι ἀπὸ κυνήγι φάλαινας, ἴσως δὲ θὰ ἔτυχε

Ἡ κατασκευή τῆς φάλαινας εἶναι ἀπόλυτα αεροδυναμική. (Σελ. 41, στ. β')

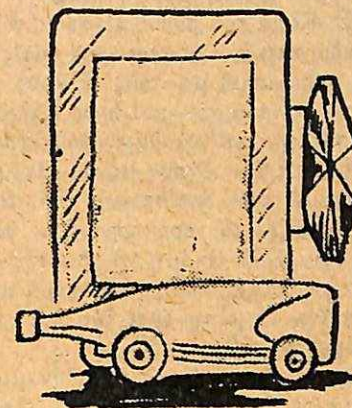
νὰ τὸ παρακολουθήσετε καὶ στὸν κινηματογράφον. Θὰ εἶδατε λοιπὸν πὺς ἀφοῦ κτυπήθῃ μὲ τὸ καμάκι, ἡ φάλαινα μῆλο πὺν εἶναι πληγωμένη ἀρχίζει νὰ τρέχῃ μὲ καταπληκτικὴ γρηγοράδα, τραβώντας ἀπὸ πίσω τῆς τὸ καμάκι μὲ τὸ σκοινί του καὶ τὴ βάρκα ὅπου βρίσκεται δεμένη ἢ ἄκρη ἀπ' αὐτὸ τὸ σκοινί. Δὲν σὰς φάνηκε λοιπὸν περιέργον, πὺς ἓνα τόσο πελώριο κῆτος σὰν τὴ φάλαινα πὺν ἔχει συχνὰ βάρος 50 τόννους καὶ μᾶκρος 38 μέτρα, μπορεῖ νὰ ἀναπτύξῃ μὴ ταχύτητα τόσο ἐκπληκτικὴ; Ἀρκεῖ νὰ κοιτάξετε μὴ φάλαινα γιὰ νὰ σὰς λυθῇ ἀμέσως ἡ ἀπορία σας. Ἡ κατασκευή τῆς φάλαινας εἶναι ἀπόλυτα αεροδυναμική. Καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸν δὲν τῆς εἶναι καθόλου δύσκολο νὰ τρέξῃ ὅσο γρήγορα θέλει.

Τέλος πάντων ὅμως, τί εἶναι αὐτὴ ἡ αεροδυναμικὴ. Ποιὲς εἶναι οἱ ἰδιότητές τῆς καὶ γιατί τὴν ὀνομάζουν ἔτσι;

Γιὰ νὰ τὸ καταλάβετε εὐκολώτερα κάνετε μόνον σας ἓνα μικρὸ πείραμα. Πάρτε μὴ μπουτλίαν, ἄς εἶναι καὶ μικρή, ἀπὸ ἐκεῖνες τῆς γκαζῶσας νὰ ποῦμε μὲ τὸν μακρὸ καὶ στενὸ λαμό. Στερεώστε τὴν πλαγιαστὴ ἐπάνω σ' ἓνα τραπέζι καὶ βάλτε ἀπὸ πίσω τῆς ἀκριβῶς ἓνα ἀναμμένο κερί. Σταθῇτε τώρα ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μεριά ἀπὸ ἐκεῖνη πὺν βρίσκεται τὸ κερί καὶ φυσήξετε δυνατὰ. Τὸ κερί ἀμέσως θὰ σβύσῃ!

Βάλτε τώρα, ἐπίσης πλαγιαστὰ ἐπάνω στὸ τραπέζι ἓνα φλακόνι τετράγωνο ἀπὸ ἐκεῖνα τῆς κολώνιας ἢ ἀπ' αὐτὰ πὺν βάζουν τῆς μυρουδιῆς καὶ κάνετε τὸ ὅμοιον πείραμα καὶ μὲ αὐτό. Ὅσο καὶ νὰ φυσήξετε τὸ κερί δὲν θὰ σβύσῃ. Γιατὶ ἄραγε; Διότι ἡ πρώτη μας μπουτλίαν ἦταν αεροδυναμική, δὲν εἶχε δηλαδὴ καμμιὰ γωνία καὶ δὲν παρουσίαζε καμμιὰ ἀντίσταση στὸν ἀέρα πὺν τὴν περιτριγύριζε ἀπ' ὅλες τῆς μεριῆς, γλιστρώντας μὲ εὐκολία ἐπάνω στὴν ἐμαλὴ ἐπιφάνειά τῆς. Ἀπεναντίας ἡ ἄλλη μπουτλίαν, ἡ τετράγωνη, παρουσιάζει τύπες γωνίες καὶ προεξοχές πὺν ὁ ἀέρας βρίσκει παντοῦ ἀντίσταση.

Καταλαβαίνετε τώρα πὺς ἓνα αὐτοκίνητο πὺν ἔχει τὸ μακρόστενο καὶ στοργυλεμένο σχῆμα τῆς πρώτης μπουτλίας σιχτεῖ τὸν ἀέρα πολὺ πὺν εὐκολα ἀπ' ὅ, τι ἓνα ἄλλο πὺν θὰ ἔχῃ τὸ τετράγωνο σχῆμα τῆς δευτέρας. Τὸ δεύτερο αὐτὸ αὐτοκίνητο θὰ χτυποῦσε μὲ δλη του τὴν ἐπιφάνειαν ἐπάνω στὸν ἀέρα καὶ ὅσο περισσό-

Πάρτε μὴ μπουτλίαν μὲ μακρόστενο λαμό καὶ ἓνα τετράγωνο φλακόνι. (Σελ. 41, στ. β').

τερο θὰ ἤθελε νὰ τρέξῃ, τόσο μεγαλύτερη ἀντίσταση θὰ συναντοῦσε. Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι ἡ αεροδυναμικὴ; Αὐτὸ μὲ τὴ διαφορὰ πὺς ἡ λέξις «αεροδυναμικὸ αὐτοκίνητο» ἢ αεροδυναμικὸ σχῆμα εἶναι μεγάλος σολοικισμός. Τὸ σωστὸ θὰ ἦταν νὰ λέμε: Τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ παρουσιάζει ἐλαχίστη ἐπιφάνειαν στὴν ἀντίσταση τοῦ ἀέρα, γιατί εἶναι κατασκευασμένο σύμ-

Τὰ ψάρια τοῦ βυθοῦ εἶναι καὶ αὐτὰ αεροδυναμικά. (Σελ. 42, στ. α'.)

φωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς αεροδυναμικῆς. Ἐπειδὴ ὅμως εἶναι μεγάλος μπελάς νὰ κάθεται κανεὶς νὰ ἀραδιάζῃ μὴ τέτοια μακαρονίστικη φράση, γι' αὐτὸ λέει: «Τὶ ὡραῖο αεροδυναμικὸ αὐτοκίνητο!» καὶ ξεμπερδεύει μὴ καὶ καλῇ.

Ἀς ξαναγυρίσουμε τώρα στὶς ἐφαρμογὰς τῆς αεροδυναμικῆς στὴ φύσιν. Κάναμε παραπάνω λόγο γιὰ τὴν αεροδυναμικὴ φάλαινα. Τὸ δελφίνι καὶ ὁ καρχαρία εἶναι καὶ αὐτὰ φη-

μισμένα για τη γρηγοράδα τους, — «γοργό σαν τὸ δελφίνι» λέει τὸ τραγούδι — πού τὴ χρωστούν κι' αὐτὰ στὴ μακρόστενη μορφή τους.

Τὰ ψάρια τοῦ βυθοῦ εἶναι κι' αὐτὰ ἀεροδυναμικά—κάνουμε καὶ ἐμεῖς τὸ ἴδιο σολοικισμό μὲ τοὺς ἄλλους γιὰ λόγους συντομίας—καὶ ἴσως μάλιστα περισσότερο ἀπ' τὰ ψάρια τοῦ ἀφροῦ, γιὰτὶ αὐτὰ δὲν ἔχουν μόνο ἀντικτιπώπιση τὴν ἀντίσταση πού τοὺς παρουσιάζει τὸ νερὸ τὴν ὥρα πού τρέχουν, ἀλλὰ ἀκόμη νὰ βασιλέψουν καὶ τὴ φοβερὴ πίεση τοῦ νεροῦ πού σ' ἐκείνα τὰ μέρη ἔχει δύο καὶ τρία χιλιόμετρα βάθος.

Τὸ τελειότερο ὅμως ἀεροδυναμικὸ σῆμα τὸ ἔχουν τὰ πουλιά. Ὅταν πετοῦν μαζεῖν τὰ πόδια τους στὴν κοιλία τους ὥστε νὰ μὴν παρουσιάζουν καμμιὰ ἀντίσταση στὸν ἀέρα. Τὸ στήθος τους εἶναι πλατὺ καὶ στρογγυλὸ καὶ γεμάτο πούπουλα, γιὰ τὴν αὐτὴν δέχεται τὰ περισσότερα χτυπήματα τοῦ ἀέρα καὶ τὸ κεφάλι τους μικρὸ καὶ στενὸ μὲ σοφελὴ μύτη. Ὅταν τίχη καμμιὰ φορὰ νὰ πᾶτε στὴν ἐξοχή προσέξτε νὰ ἴδῃτε ἕνα γεράκι ἢ στὴ θάλασσα, ἕνα γλάρο, ὅταν φερμάρουν γιὰ νὰ χυμῆξουν ἐπάνω στὴ λεία τους καὶ γιὰ μιὰ στιγμή στέκονται στὸν ἀέρα ἐντελῶς ἀκούνητα σὰν κρεμασμένα. Τὴ στιγμή ἐκείνη τὰ πουλιά αὐτὰ ἔχουν ἐντελῶς τὸ ἴδιο σχῆμα μὲ τὸ πιδ μοντέρνο ἀεροδυναμικὸ ἀεροπλάνο. Ἄλλωστε εἶναι γνωστὸ πὺς τὴν πρώτη ἐμπνευση γιὰ τὴν κατασκευὴ καὶ γιὰ τὸ σχῆμα τῶν ἀεροπλάνων τὴν ἔδωσαν τὰ πουλιά.

Ἐξ ἄλλου ὅλα τὰ ζῶα ὅταν θέλουν νὰ τρέξουν, ἀθελά τους παίρνουν σχῆμα ἀεροδυναμικό. Εἶδατε πὺς τρέχουν τὰ κυνηγετικά σκυλιά; Τὰ μπροστινά τους πόδια τὰ κρατοῦν κολλημένα σχεδὸν στὸ στήθος τους καὶ ἀπεναντίας τεντώνουν σ' ὅλο τους τὸ μακρὸς τὰ πίσω πόδια τους γιὰ νὰ πάρουν ὅσο πιδ μακρουλὸ σχῆμα μποροῦν. Καὶ στοὺς ἀνθρώπους, οἱ ποδηλάτες ὅταν τρέχουν μαζεῖν τὰ πόδια τους στὸ στήθος γιὰ νὰ παρουσιάσουν τὴ λιγώτερη ἀντίσταση πού μπορεῖ νὰ γίνη, ἐνῶ ἀπεναντίας οἱ δρομεῖς τεντώνουν τὸ σῶμα τους καὶ ξεπροβάλλουν τὸ στήθος γιὰ νὰ χτυπήσῃ ἐπάνω σὲ αὐτὸ ἡ ἀντίσταση τοῦ ἀέρα, ὅπως κάνουν τὰ πουλιά.

Ἄδικο λοιπὸν εἶχα, ἀγαπητὰ Διαπλάσσις, ὅταν ἔλεγα πὺς ὅλα στὴ φύση εἶναι ἀεροδυναμικά; Κοιτάξτε τὴν ἴδια τὴ γῆ μας, πού ἐπεὶ δὴ στριφογυρίζει ἀδιάκοπα στὸ διάστημα ἔχει πάρει ἕνα σχῆμα ὁλοσφαιρικό. Καὶ τέλος κοιτάξτε τοὺς

καρπούς πού κρέμονται ἀπὸ τὰ δέντρα: Εἶναι ὅλοι ἢ στρογγυλοὶ ἢ μακρουλοὶ καὶ γιὰ νὰ κρατιοῦνται εὐκολώτερα στὸ δέντρο καὶ γιὰ νὰ

πέφτουν εὐκολώτερα ὅταν ὠριμάσουν. Εἶδατε πούθεν ποτέ σας καρπὸ τετράγωνο ἢ μὲ γωνίες;

ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN WEBSTER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ μοναδικὴ καλλιτεχνικὴ ἱκανότης πού βλέπετε φάνηκε ἀπὸ τὰ μικρά μου χρόνια πού συνείθιζα μὲ τὴν κίμωλία νὰ ζωγραφίζω γελοιογραφίες τῆς κυρίας Λίππετ πίσω ἀπὸ κάθε πόρτα.

Δὲν πιστεύω νὰ σᾶς κακοφαίνεται πού κοιτομπολεύω τὸ σπῆτι ὅπου πέρσασα ὅλη τὴν παιδική μου ἡλικία. Ἄλλωστε τὸ ξέρετε πὺς ἐσεῖς ἔχετε τὸν μεγάλον λόγο καὶ ἂν στὸ τέλος φανῶ περισσότερο αὐθάδης ἀπ' ὅ,τι μπορεῖ νὰ μὲ ὑποφέρετε δὲν ἔχετε παρὰ νὰ διατάξετε νὰ μὴ μοῦ πληρώνουν πιδ τὴν ὑποτροφία μου. Αὐτὸ πού λέω τώρα δὲν εἶναι βέβαια πολὺ εὐγενικό, ἀλλὰ πὺς μπορεῖτε νὰ περιμένετε καλοὺς τρόπους ἀπὸ ἐμένα. Ἐνῶ Ὁρφανοτροφεῖο δὲν εἶναι ἀριστοκρατικὸ Παρθεναιόγειο ὅπου τὰ κορίτσια μαθαίνουν καλοὺς τρόπους.

Τὰ ξέρετε λοιπὸν; Τὰ μαθήματα δὲν εἶναι ἐκεῖνα πού μοῦ φαίνονται πιδ δύσκολα στὸ Κολλέγιο. Τὸ πιδ δύσκολο γιὰ μένα εἶναι οἱ ὥρες πού εἵμαστε ἐλεύθερες. Τὶς περισσότερες

σχεδὸν φορὲς δὲν καταλαβαίνω γιὰ τί μιλοῦν τὰ κορίτσια. Τὰ λόγια τους, τὰ ἀστεῖα τους, ὅλα μοῦ φαίνεται πὺς ἀναφέρονται σὲ ἕνα παρελθόν πού τὸ ξέρει κάθε ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ μένα. Εἶμαι ξένη στὴ ζωή, καὶ δὲν καταλαβαίνω τὴ γλώσσα τῆς. Πολὺ δυσάρεστο συναίσθημα, μὰ τὴν ἀλήθεια. Σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ τὸ εἶχα. Στὸ Γυμνάσιο τὰ κορίτσια μαζεῖν τὰν καὶ μὲ κοίταζαν σὰν περιέργου φαινόμενο. Ἡμουν ἁλλοιώτικη, διαφορετικὴ ἀπὸ τίς ἄλλες, αὐτὸ ἦταν κοινὸ μυστικό. Μοῦ φαινόταν πὺς ἐπάνω στὸ μέτωπό μου ἦταν γραμμένο «Ἀσὺλον Τζὼν Γκρίερ». Καὶ βρίσκονταν τότε μερικὲς πονόφυκες πού σκέπτονταν πὺς θὰ ἔπρεπε νὰ ἐρθοῦν κοντά μου καὶ νὰ μοῦ ποῦν δυὸ καλὰ λόγια. Ὅλες τίς μισοῦσα. Μὰ περισσότερο ἀπ' ὅλες ἐκεῖνες μὲ τὸ πονόφυκο ὕψος.

Ἐδῶ κανένας δὲν γνωρίζει πὺς ἀναστήθηκα μέσα σ' ἕνα Ἀσὺλο. Στὴν Σάλλυ Μάκ-Μπράϊδ εἶπα πὺς ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου ἔχουν πεθάνει καὶ πὺς ἕνας καλὸς καὶ εὐγενικὸς γέρος κύριος ἔχει ἀναλάβει νὰ μὲ σπουδάσῃ—πράγμα πού ἄλλωστε εἶναι καὶ ἀλήθεια. Δὲν θέλω νὰ μὲ νομίζετε ἀνανδρὴ ἀλλὰ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ σὰν τὰ ἄλλα τὰ κορίτσια καὶ τὸ πένθιμο ἐκεῖνο Ἀσὺλο, πού πλακώνει ὅλη μου τὴν παιδικὴ ἡλικία μὲ τὴν ἀπαίσια σκιά του, στέκεται σὰν ἕνας φραγμὸς ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνες καὶ σὲ μένα. Ἄν μπορέσω νὰ τοῦ γυρίσω τὴν πλάτη καὶ νὰ τὸ σβύσω ἀπὸ τὸ μυαλό μου φαντάζομαι πὺς θὰ ἦμουν τὸ ἴδιο εὐπρόσδεκτὴ ὅσο καὶ τὰ ἄλλα κορίτσια. Δὲ φαντάζομαι πὺς θὰ ὑπάρχει καμμιὰ ἄλλη πραγματικὴ διαφορά, ἔτσι δὲν εἶναι.

Ὅπως δὴποτε ἡ Σάλλυ Μάκ-Μπράϊδ μὲ ἀγαπᾷ.

Πάντα δική σας
Γιούννη Ἀμποτ
(τὸ γένος Γερουσά)

Σάββατο πρωῒ

Κάθησα καὶ ξαναδιάβασα τὸ γράμμα πού σᾶς εἶχα γράψῃ καὶ μοῦ φά-

Ἡ Γιούννη, τοῦτέστιν ἡ Γερουσά Ἀμποτ στὸ Μπάσκετ-μπόλ,

νηκε πὺς ἔχει ὕψος πολὺ μελαγχολικό. Ἀπ' αὐτὸ δὲν μαντεύετε, πὺς μοῦ ἔπεσαν παραπανιστὰ μαθήματα, δηλαδὴ πὺς ἔχω νὰ ἐπεξεργασθῶ ἕνα εἰδικὸ θέμα γιὰ τὴ Δευτέρα τὸ πρωῒ, νὰ κάνω ἐπανάληψη στὴ γεωμετρία καὶ πὺς, σὰν νὰ μὴν ἔφθαναν ὅλα αὐτά, μοῦ κόλλησε κι' ἕνα ἀνυπόφορο συνάχι;

25 Ὀκτωβρίου

Ἀγαπητὴ Μπάρμπα-Μακροπόδη

Μὲ πήραν στὴν ὁμάδα τοῦ Μπάσκετ-Μπὼλλ καὶ θάξιζε νὰ ἴδῃτε τὸ χτύπημα πού ἔχω στὸν ἀριστερό μου ὦμο. Εἶναι γαλάζιο καὶ μανὶ μὲ τριανταφυλλίες λουρίδες. Ἡ Τζούλια Πέντλετον χάλασε κόσμον γιὰ νὰ μπῇ στὴν ὁμάδα μὰ δὲν τὰ κατάφερε. Ζήτω!

Βλέπετε τί μοχθηρὴ καὶ μικρόψυχη πού εἶμαι;

Τὸ Κολλέγιο γίνεται καθεμέρα καὶ πιδ εὐχάριστο. Μοῦ ἀρέσουν τὰ κορίτσια καὶ οἱ δασκάλες καὶ τὰ μαθήματα καὶ τὸ γήπεδο καὶ ὅλα τὰ φαγητά. Μᾶς δίνουν δύο φορὲς τὴ βδομάδα παγωτὸ καὶ ποτὲ, μὰ ποτὲ, σκέτες τηγανίτες.

Εἶχατε πεῖ πὺς θὰ θέλατε νὰ λαβαίνετε νάμου μιὰ φορὰ τὸ μῆνα, δὲν εἶναι ἔτσι; καὶ ἐγὼ σᾶς βομβαρδίζω κάθε τρεῖς μέρες καὶ μ' ἕνα γράμμα. Εἶχα ὅμως τόσο ξετρελλαθεῖ μὲ ὅλα τοῦτα τὰ καινούργια πού μοῦ ἔτυχαν, ὥστε μοῦ ἦταν ἀπαραίτητο νὰ τὰ διηγηθῶ σὲ κάποιον. Ὁ μόνος κάποιος πού γνωρίζω εἰσθε σεις. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὲ συγχωρήσετε γιὰ τούτη τὴ γραματοπλημμύρα, πού ἄλλωστε θὰ σταματήσῃ πολὺ γρήγορα. Ἄν τὰ γράμματά μου σᾶς πονοκεφαλιάζουν ἔχετε ὅλη σας τὴν εὐκολία νὰ τὰ ρίχνετε σωρὸ μέσῃ στὸ καλάθι. Σᾶς δίνω τὴν ὑπόσχεση νὰ μὴν σᾶς ξαναγράψω πρὶν ἀπὸ τὰ μέσα Νοεμβρίου.

Διχὴ σας
ἡ πολυλογό
Γιούννη Ἀμποτ

15 Νοεμβρίου

Ἀγαπητὴ Μπάρμπα-Μακροπόδη

Ἀκοῦστε νὰ μάθετε τί διδάχθηκα σήμερα:

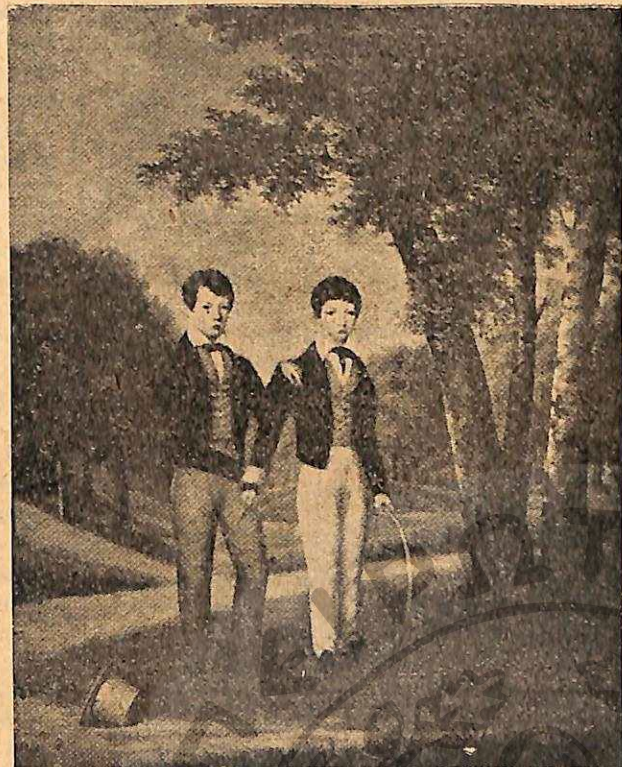
Ἡ διάμετρος τῆς κυρτῆς ἐπιφα-

νείας μιᾶς κανονικῆς πυραμίδος ἰσοῦται μὲ τὸ ἥμισυ γινόμενον τοῦ ἀθροίσματος τῆς περιμέτρου τῆς βάσεως τῆς, διὰ τοῦ ὕψους τοῦ ἐτέρου τῶν τραπεζοειδῶν τῆς.

Φαίνεται ἀπίστευτο, ἔ; καὶ ὅμως ἔτσι εἶναι καὶ—μπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω.

Δὲν σᾶς ἔκανα λόγο γιὰ τίς τουαλέττες μου, ἦ ὅχι; Ἐγὼ ἔξ φορέματα, ὅλα καινούργια καὶ ὠραία καὶ ἀγορασμένα ἀποκλειστικὰ γιὰ μένα—ὅχι

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΕΡΝ

Ὁ Ἰούλιος Βέρν, ὁ μεγάλος μυθιστοριογράφος, κι' ὁ ἀδελφός του Παῦλος ὅταν ἦταν παιδιά, στὴν πατρίδα τους Νάντη.

ἀποφῶν καμμιᾶς συμπαθητικῆς μου πού τῆς μίμωσαν. Ἴσως νὰ μὴν καταλαβαίνετε τί σημασία ἔχει αὐτὸ γιὰ ἕνα κορίτσι πού ἀναστήθηκε μέσα σ' ἕνα Ἀσὺλο. Ἐσεῖς μοῦ τὰ χαρίσατε τὰ φορέματα αὐτά καὶ σᾶς εἶμαι πολὺ, πολὺ, μὰ πάρα πολὺ ὑποχρεωμένη! Εἶναι ὠραῖο πράγμα τὸ νὰ σπουδάξῃ κανεὶς καὶ νὰ μορφώνεται—μὰ δὲν εἶναι τίποτε ἂν τὸ συγκρίνῃς μ' ἐκεῖνο πού αἰσθάνεται κανεὶς ὅταν σκέπτεται καὶ βλέπει πὺς ἔχει ἕξη καινούργια φορέματα δικὰ του. Ἡ μὲς Πρίτσαρντ, πού εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς κυρίες τῆς ἐπιτροπῆς, μοῦ τὰ ἐδίαλεξε, ὅχι, δόξα τῷ Θεῷ ἡ κυρία

Λίππετ! Ἐγὼ λοιπὸν ἕνα φόρεμα βραδυνὸ ἀπὸ τριανταφυλλὰ μωσαλίνα μὲ ἀτλαζωτὸ μισοφόρι ἀπὸ τὸ ἴδιο χρῶμα, (μὲ κάνει πολὺ ὁμορφὴ σὰν τὸ φοράω), ἕνα μπλε φόρεμα γιὰ τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἕνα ἀπογευματινὸ φόρεμα ἀπὸ κόκκινο μεταξωτὸ μὲ ἀνατολίτικα κεντήματα (πού μὲ κάνει νὰ μοιάζω σὰν τσιγγάνα) καὶ ἕνα ἄλλο ἀπὸ πράσινο ψιλὸ κασμίρι καὶ ἕνα φόρεμα περιπάτου γκριζοκαὶ ἕνα καθήμερον γιὰ τὰ μαθήματα. Ἡ γκαρντερόμπα αὐτὴ δὲν θὰ ἦταν βέβαια ὑπερβολικὴ γιὰ τὴ Τζούλια Πέντλετον, μὰ γιὰ τὴν Γερουσά Ἀμποτ—ὦ Παναγία μου!

Θαρρῶ πὺς τώρα θὰ σκέπτεσθε πόσο ξεπασμένο καὶ ἐπιπόλαιο πλᾶσμα εἶναι αὐτὴ ἡ Γερουσά Ἀμποτ καὶ τί πεταμμένα χρήματα εἶναι ἐκεῖνα πού ξοδεύει κανεὶς γιὰ νὰ σπουδάσῃ ἕνα κορίτσι!

Ἀχ, καλέ μου Μπάρμπα-Μακροπόδη, ἂν δὲν εἶχατε φορέσει παρὰ θαλασσιὰ τσίτια σ' ὅλη σας τὴ ζωὴ θὰ νοιώθατε καλύτερα αὐτὸ πού αἰσθάνομαι. Καὶ ὅταν μπῆκα στὸ Γυμνάσιο, ἄρχισε γιὰ μένα μιὰ νέα περίοδος, χειρότερη ἀκόμη ἀπὸ τὰ θαλασσιὰ τσίτια: «Τὸ καλάθι τῶν φτωχῶν».

Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῇτε τί τρεμούλα μ' ἐπικανε ὅταν ἦταν νὰ παρουσιασθῶ στὸ σχολεῖο, γυμνὴ μὲ τὰ ἐλεεινὰ αὐτὰ ἀποφόρια τοῦ «καλάθου τῶν φτωχῶν». Εἶχα τὴν ἀπόλυτὴ βεβαιότητα πὺς μέσ' στὴν τάξη θὰ μέταζαν νὰ καθήσω δίπλα στὸ κορίτσι πού τ' ἀποφό-

ρι πού φοροῦσα ἦταν πρῶτα διπὸ τῆς (Ἀκολουθεῖ) ΓΕΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΑΣΤΡΟ

Ὅνειρο λάμπει ἀγρυπνημένο, πού ἀργεῖ νὰ τῶρον ἡ χαράνη, τ' ἀστὲρι αὐτὸ τὸ εὐλογημένο. Πού ἀπὸ ψηλὰ φέγγει στὴ γῆ.

Ἀπὸ μακριὰ ἔχει ξεκινήσει Ἀπὸ μιὰ φάτην ταπεινὴ, τὸ χρυσὸ φῶς του νὰ σκορπίσῃ Στὴν οἰκουμένη πού πονεῖ

Κάθε παιδάκι στὰ ὄνειρά του Τὸ βλέπει ἀπὸψε ὁλονυχτίς Νὰ στέλνῃ τὰ γιο μύνημά του Σ' ὅλα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

“Ετσι ο Καμύλκ-πασάς είχε δλο τον καιρό να σκεφθῇ τους κινδύνους που θά του δημιουργούσε ἡ απόβαση τῶν Αἰγυπτίων στή Συρία.

“Ήταν τότε πενήντα χρονῶν καί, γι’ ἀνθρώπο που τόσο βασάνισθηκε στή ζωῇ του, ἀρχίζαν πιά τὰ γεράματα. Κουρασμένος, ἀποθαρρημένος, ἀπογοητευμένος, μὴ γυρεύοντας πιά παρὰ τὴν ἡσυχία που ἔλπιζε νὰ βρῇ στήν ἡσυχία ἐκείνη πόλη, ἔδλεπε τὰ πράγματα νὰ τοῦ ἐρχονται πάλι ἀνάποδα.

“Ήταν φρόνιμο νὰ μείνῃ στὸ Χαλέπι, τὴ στιγμὴ που ὁ Ἱμπράιμ ἐτοιμαζόταν νὰ κατακλύσῃ ὅλη τὴ Συρία; Ὁ νικηφόρος του στρατός, ὅστερ’ ἀπὸ τὸν Ἅγιο-Ἰωάννη τῆς Ἀκρας, που δὲν θὰ δυσκολευόταν νὰ τὸν ὑποτάξῃ, δὲν θὰ πῆγαινε καὶ στὴ Δαμασκό, καὶ στὴ Σιδώνα, καὶ στὸ Χαλέπι; Κι’ ὁ Καμύλκ-πασάς δὲν θὰ περφετὲ πάλι στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του;...

Τότε πῆρε μιὰ ἀπόφαση τελειωτικῇ: Δὲν ἔχχαν μ’ αὐτόν, τὴν περυσία του μόνο ἤθελαν νὰ τοῦ πάρουν, νὰ τὴν μοιραστοῦν ὁ Μουράτ με τὸν Μεχμέτ-Ἀλή καὶ τὸν Ἱμπράιμ. “Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐξαφανίσῃ αὐτὴ τὴν περυσία, νὰ τὴν καταχωνιάσῃ σ’ ἓνα μέρος κρυφὸ, ὅπου κανένας νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ. Καὶ κατόπι ἠθέλησε πῶς θὰ ἐρχοῦνταν τὰ πράγματα.

“Ἀν ποτὲ ἀποφάσιζε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ χώρα που τοῦ ἄρρεσε ἡ ἀν ἡ Συρία ξαναγίνονταν ἐλεύθερη ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ζῇσῃ ἐκεῖ με κάθε ἀσφάλεια, θὰ πῆγαινε νὰ πάρῃ τὸν θησαυρὸ του ἀπὸ τὸ μέρος που θὰ τὸν εἶχε κρύψει.

Ὁ πλοίαρχος Ζὸ ἐπιδοκίμασε τὸ σχέδιο τοῦ Καμύλκ καὶ προσφέρθηκε νὰ τὸ ἐκτελέσῃ σὲ τρόπο ὥστε νὰ μὴ φανερωθῇ ποτὲ τὸ μυστικόν. Ἀγοράσθηκε ἓνα γολεττόδρικο. Σχηματίσθηκε ἓνα πλήρωμα ἀπὸ ναύτες που δὲν εἶχαν καμμιά σχέση μεταξὺ τους, ἀφοῦ δὲν ἦταν οὔτε κἀν συμπατριῶτες. Καὶ τὰ βαρέλια φορτώθηκαν χωρὶς νὰ ὑποπτεῖσθαι κανένας τί εἶχαν μέσα.

Στις 13 Ἀπριλίου, τὸ καράβι, που πῆρε καὶ τὸν Καμύλκ, ξεκίνησε ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Λατακίε.

Ὁ σκοπὸς τοῦ ταξιδιοῦ ἦταν νὰ βρεθῇ ἓνα νησάκι ποὺ τὴ γεωγραφική του θέσι νὰ μὴ τὴ γνωρίζουν παρὰ ὁ καπετάνιος κι’ ὁ πασάς. Γι’

αὐτὸ ἔπρεπε νὰ μπερδέψουν τὸ πλήρωμα ὥστε κανένας ναύτης νὰ μὴν καταλάβῃ τί δρόμο ἀκολουθῆσε τὸ πλοῖο. “Ετσι ὁ πλοίαρχος Ζὸ, δεκαπέντε μῆνες που βόσταξε τὸ ταξίδι, ἔλλαξε ῥότα κάθε λίγο καὶ λιγάκι. Ποῦ λοιπὸν βρισκόταν τὸ βρῖκι, στὴ Μεσόγειο ἢ σ’ ἄλλη θάλασσα, στὴν Εὐρώπη ἢ σ’ ἄλλη ἡπειρο, δταν φάνηκε κεινὸ τὸ νησάκι; Κι’ ὁ πῖδ ἔμπερος ναύτης δὲν θάξερε νὰ πῇ.

Εἶδαμε πῶς ὁ Καμύλκ-πασάς, ἀπελπισμένος νὰ βρῇ ἐκεῖνο που ζηρούσε, ἦταν ἐτοιμὸς νὰ καταποντίσῃ τὸ θησαυρὸ του, δταν φάνηκε ἀνέλπιστα τὸ νησάκι που δὲν ἦταν σημεῖο νὰ χάρτῃ — τὸ ἀγνωστο νησάκι που ἐμελλε νὰ κρύψῃ τὸν θησαυρὸ.

Αὐτὰ τὰ «προηγούμενα» ἔπρεπε νὰ ξέρῃ ὁ ἀναγνώστης. Δὲν θὰ ξαναγυρίσουμε πιά στὰ ἱστορικὰ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Συρίας. Ἡ διήγησή μας θὰ πάρῃ ἄλλη τροπὴ, διασκεδαστικώτερη βέβαια ἀπὸ τὸ σοβαρό, ἀλλ’ ἀναγκαῖο αὐτὸ προοίμιον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ’

“Ὅπου τὸ ἀγνωστο νησι γίνεται ἀπαράβιαστο θησαυροφυλάκιον.

Ὁ πλοίαρχος Ζὸ ἔδωσε τίς ἀναγκαῖες διαταγὰς στὸν τιμονιέρη ὥστε νὰ μετριάσθῃ ἡ γρηγοράδα τοῦ καραβιοῦ καὶ νὰ γίνῃ τὸ ἀραχμα μ’ εὐκολία. “Ἀφῆσαν μόνο τὸ μεγάλο φλόκο καὶ τὴν μπριγαντίνα. Τάλλα πανιά μαζεύθηκαν. Τὸ πρῶτον ἀέριφουσοῦσε ἐλαφρὸ ἀπὸ τὰ βορειοανατολικὰ. “Ἀν σηκωνόταν τρικυμία, τὸ καράβι θάταν προφυλαγμένο κοντὰ στὸ νησάκι.

Ὅσο προχωροῦσαν με μεγάλη προσοχή. Φοβούνταν τίς ξέρες, τοὺς υφάλους πουμποροῦσε νὰ ὑπάρχουν στὰ περίχωρα τῶν βράχων. Εὐτυχῶς ἡ βολίδα, που δὲν ἔπαυε νὰ ρίχνῃ ὁ λωστρόμος, δὲν εἴδεινε καμμιά ἀποτομὴ ὑψώσεως τοῦ βυθοῦ. Παντοῦ ἡ θάλασσα ἦταν βαθειά.

Καθ’ ὅλα τὰ φαινόμενα — ἔπος δηλαδὴμποροῦσαν νὰ κρίνουν ἀπὸ ἀπόστασιν ἑνὸς μιλλίου — τὸ ἀγνωστο νησάκι δὲν ἦταν ἀκόμα στὴν κατοχή κανενός, οὔτε τῆς Μεγάλης Βρετανίας, γιατί δὲν ἔβριζε τὸν κόπο. Οἱ βράχοι του σχηματίζαν ἀπὸ πάνω ἓν ἀρκετὰ ἴσιο πλάτωμα — ὁροπέδιο νὰ ποῦμε — που εἶχε σχῆμα αὐγοῦ, με περίμετρο περίπου τριακοσίων ὀργυίων, μᾶκρος ἑκατὸν πενήντα καὶ

πλάτος ἐξήντα ὡς ὀγδόντα. Ἀλλὰ οἱ βράχοι ἀπὸ κάτω ἀποτελοῦσαν ἓνα σύμπλεγμα σταθερὸ καὶ δὲν ἦταν συσσωρευμένοι ὁ ἓνας ἀπάνω στὸν ἄλλο σὲ τρόπο που νὰ φοβάσαι γιὰ τὴν ἰσορροπία τους. Φαινόνταν πῶς τὸ νησάκι αὐτὸ δὲν ξεφύτρωσε ἀπὸ τομα ἀπὸ μιὰ ἐκρηξῆ, ἀλλὰ προήλθε ἀπὸ μιὰ βραδεῖα, βαθμιαία ἀνύψωση τοῦ βυθοῦ τῆς θάλασσας. Δὲν παρουσίαζε μεγάλες ἀνωμαλίες — ἐδῶ βαθεῖς ἐρμίσκους κι’ ἐκεῖ στενὰ καὶ μακρὰ ἀκρωτήρια σάν πλοκάμους ὀχταποδιοῦ. “Εμοιάζε μᾶλλον μ’ ἓνα πελώριο στρεῖδι ἢ με μιὰ τεράστια χελώνα. Τὸ καύκαλο τῆς χελώνας αὐτῆς στοργγύλευε κι’ ἐξογκωνόταν στὸ κέντρο, ὥστε τὸ πῖδ ψηλὸ του σημεῖο ὑψωνόταν ὡς ἑκατὸν πενήντα πόδια ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

Δέντρα ὑπῆρχαν στὸ νησάκι; Οὐτε ἓνα ἔχον ἀπὸ βλάστηση; Τίποτα. Ἰχνη ἀπὸ ἐκμετάλλευση; Πουθενά. Φαινόνταν πῶς δὲν εἶχε κατοικήθῃ ποτὲ — καμμιά ἀμφισβόλια γι’ αὐτὸ — μὰ καὶ πῶς δὲν ἦταν κατάλληλο γιὰ διαμονὴ ἀνθρώπου. Με τὴν ἀγνωστὴ γεωγραφικὴ του θέσι καὶ με τὴν πετρώδη, τὴν ἀγονή του, σύσταση, ἦταν ὅ,τι χρειάζονταν γιὰ νὰ θάψῃ ἐκεῖ τὰ πλοῦτη του ὁ Καμύλκ-πασάς...

“Ἐλέγε κανένας πῶς ἡ φύση τὸ ἔκαμε ξεπίτηδες» συλλογιζόταν ὁ καπετάνιος του.

Μαζεύοντας ὁλοένα τὰ πανιά καὶ πλέοντας σιγὰ-σιγὰ, τὸ βρῖκι ἔφθασε σὲ ἀπόστασιν ὀλίγων ὀργυίων. Τότε δόθηκε ἡ διαταγὴ ν’ ἀγκυροβολήσῃ. Ἡ ἀγκυρα λύθηκε καί, ἐξυλιγόντας τὴν ἀλυσίδα τῆς, βυθίσθηκε κι’ ἐπίασε σὲ βάθος εἰκοσιοκτὼ ὀργυίων.

Ἡ θάλασσα, βλέπετε, γύρω ἀπὸ τοὺς βράχους ἐκείνους, ἦταν ἀρκετὰ βαθειά, τουλάχιστο πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Τὸ καράβι θὰμποροῦσε νὰ περιπλεύσῃ τὸ νησάκι χωρὶς φόβο νὰ καθῇ σὴν πουθενά. Ὅσο καλύτερα ἦταν νὰ σταθῇ σ’ ἐκείνη τὴν ἀπόστασιν.

Ἀφοῦ ἀγκυροβόλησαν, ὁ λωστρόμος μάζεψε καὶ τὰ τελευταῖα πανιά κι’ ὁ καπετάνιος ἀνέβηκε στὸ κάστρο, ὅπου στεκόταν κι’ ὁ Καμύλκ. — Ν’ ἀρματώσω τὴ μεγάλη βάρκα, ἔβροχότατε; τὸν ρώτησε.

— Ὁχι, τὴ μικρή. Προτιμῶ νὰποδιδασθῶμε μόνο οἱ δύο μας.

— Ὅπως προστάξετε!

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Β' ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΙΑΤΙΚΗ ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ

ΧΩΡΙΑΤΙΚΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Κρῖο τὸ ξεροβόρι στὰ καλντερίμια καὶ τὸ νερόχιονο ἀπαλὸ γρήγορο παραδὰλὸ σύννεφο που ἀργὰ πέφτει καὶ σκεπάζει τὸ χαρούμενο ψιθύρο τοῦ χωριοῦ.

Τέλειωσε ἡ Χριστουγεννιάτικὴ ἐκκλησιά, κι’ ἡ ἀντάρα ἀπ’ τὸ βουνὸ χτυπορροντιέται μονάχη στὰ ἔρημα τὰ κολιτρίμια.

Χρονιάρα μέρα σήμερα κι’ ὅλα τὰ παραθύρια φωτᾶνε σὰ χαρούμενα κερὰ στὸν Πλάστη καὶ πετᾶνε γιορτινὰ τὸ φωτερό τους ἀγκάθι στὸν παγωμένο δρόμο. Ἀμπαρωμένη κάθε ξωπορτα κούβει ἀπ’ τὴν κρυάδα τοῦ ἐρημου δρόμου τὴ χαρούμενη ζεστασιά τοῦ χωριοῦ. Κι’ εἰν’ ὅλοι σήμερα στὸ καλὸ τὸ δῶμα με τὸ παχὺ τὸ γιοῦκο καὶ τὸ τζάκι τὸ ζεστό, κι’ ὁμορφα ὀρεχτικά μασκομιμίζει τὸ γουρουνὶ τῆς χρονιάς στὸ γιορτινὸ τραπέζι.

Ὁ φούρνος ἀπὸ νωρὶς πέταξε τὰ καλοζυμωμένα τὰ ψωμιά, τὰ ροδοκόκκινα, τ’ ἀφράτα σάν τ’ ἀπαλὰ τὰ χέρια τῆς καλῆς ζυμώτρας.

— Ἄντε μορὲ γυναῖκα, καὶ τοῦ χρόνου, γειὰ στὰ χεράκια σου, καὶ χτυπάει μεροκλήτικα τὸ πηροῦνι στὸ παλαιὰ, μελωδικὰ, σκοροπὸν τὸν ἀσημένιο ἀντίλαλὸ τους στὴν ὀλόλευκη πλάση νασμένα στόματα, κι’ ἀδειάζουν τὰ τσανάκια.

— Καὶ τοῦ χρόνου βρε παιδιά! καθὼς ἀδειάζει ἡ πλανεύτρα ἡ κούπα στὸ διψασμένο στόμα, κι’ εἶναι τὸ νιὸ γερό καὶ κάνει θάμματα!...

Τὸ ἔλατο κτυπορροντιέται στὸ βουνὸ, οὐρλιάζουν τὰ φαράγγια με τ’ ἀνέμου τὸ χονιτὸ καὶ τὸ οὐρλιασμα τ’ ἀγοριοῦ ἀχολογάει τρομαχτικά, ὅλα μεγαλόπρεπα, ἄγρια, τιτανικά, στοιχειὰ τῆς θείας νύχτας βροντᾶν τὴν ἀμπαρωμένη πόρτα.

Μέσα μιὰ ἀπλὴ ζεστασιά καὶ γαλήνη... ὁ γάτος εὐχαριστημένος ρουχαλίζει στὴ γωνιά του κι’ ἐκεῖ στὸ τζάκι σιμὰ τὸ φωτεινὸ δέκα στόματα ἀ-θῶα, ἀνοιχτά, ρουφᾶν τὰ λόγια τοῦ παπούλῃ.

— Μιὰ φορὰ κι’ ἓνα καιρὸ σὰ σήμερα σ’ ἓνα χωριὸ στὴ Ναζαρέτ τοῦτο τὸ βράδυ ἡ Παναγίτσα μας γέννησε τὸ Χριστό...

Τζιτζίκι [Α]

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τὸ χωριὸ κοιμάται τὸν βαθύ του ὕπνο. Τὸ χιόνι πέφτει ἀπὸ χεῖς σιγὰ-σιγὰ καὶ σκεπάζει τὴ γῆ στὸν ὅλο-σπρον μανδύα τῆς.

Ἡ σιγαλιὰ διακόπτεται μόνο ἀπ’ τὸ γαῖσιμα κανενὸς σκύλου. “Επειτα πάλι σιγαλή.

Ἄλλ’ ἄξαφνα νά! Μέσ’ στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας ξεχύνονται χαρούμενοι οἱ ἦχοι τῆς Χριστουγεννιάτικης καμπάνας. Ντίν... Ντάν... Ντίν... Ντάν... σάν νά λένε. Φτάνει πιά ὁ ὕπνος σηκωθῇ. Ὁ καλὸς μας Χριστὸς γεννιέται. Σηκωθῇτε κι’ ἐλάτε νὰ Τὸν δοξολογήσουμε ὅλοι μαζί, ἐλάτε νὰ εὐλογηθοῦμε ὅλοι ἀπ’ τὸ θεῖο Του χέρι. Ἐλάτε, ἐλάτε.

Μὲ μιὰς τὸ χωριὸ γεμίζει βοή. Τὰ σπῖτια ἀνοίγουν καὶ μέσα στὸ σκοτάδι προβάλλουν παιδάκια γελαστά με τὰ φαναράκια στὸ χέρι καὶ γοῖες γιαγιάδες με τὸ μᾶλλον σάλι κουκουλωμένες.

Κι’ ὅλοι αὐτοὶ ὁ κόσμος παίρνει τὸ δρόμο γιὰ τὴν ἐκκλησιά.

Σὲ λίγο ὅλοι μαζεμένοι κάτω ἀπ’ τὸ μικρὸ τῆς θόλο ψάλλουμε συνοδεύοντας τὸν παπποῦ «Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε...»

Εἰσπρακτοράκι [Γ]

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Ἀπόψε γλυκοσημαίνουν οἱ καμπάνες. Ἀπόψε τὸ χιόνι σκεπάζει μ’ ἀνάλαφρους πέπλους τὴν πλάση, καὶ τ’ ἀστέρια σκίβουν εὐλαβικά στὴ γῆ. Ἀπόψε σιγοῦν κι’ οἱ βοριάδες καὶ τ’ ἀγρίμια, καὶ μόνο οἱ καμπάνες γλυκά, ἀπαλὰ, μελωδικὰ, σκοροπὸν τὸν ἀσημένιο ἀντίλαλὸ τους στὴν ὀλόλευκη πλάση νασμένα στόματα, κι’ ἀδειάζουν τὰ τσανάκια.

Ἀπόψε γεννιέται ἓνας Θεός. Ὅλα σιγοῦν κι’ ὅλα προσμένουν. Γεννιέται ἓνας Θεός. Κι’ ἀπ’ τὴν ὀλόφωτη ἐκκλησιά, οὐράνια, θεϊκά ξεχύνεται ἡ ψαλμωδία.

Ἀπόψε θὰ ξεκινήσουν οἱ πιστοί, κάτω ἀπ’ τὸ φῶς τῶν ἀστρον. ἀνάμεσα ἀπ’ τὰ χιονισμένα μονοπάτια γιὰ ν’ ἀντικρῶσιν τὸ βρέφος που χαμογελά μέσα ἀπ’ τὴ φάτνη.

Ἀπόψε τὰ μικρούλια, ἄδολες κι’ εὐπιστες ψυχές, θὰ βάλλουν με προσοχὴ τὰ παπουτσάκια τους δίπλα στὸ τζάκι, προσμένοντας τὴ χαρὰ που θὰ τοὺς ἔρθῃ ἀπ’ τὴν ψηλὴν καμινάδα. Στὸν ὕπνο τους θὰ δοῦν γαλάζια ἀγγελουδία.

Ἀπόψε κάθε καρδιά προσμένει, λαχταρᾷ, πιστεύει. Χριστέ μου, ἀπόψε εὐλαβικά θὰ γονατίσω μέσ’ στὰ χιόνια. Μόνη... ὁ-λομόναχη. Μακρὰ ἀπ’ τὴν ἐκκλησιά, μακρὰ ἀπ’ τὴς ψαλμωδίες, μακρὰ ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινη ψυχὴ ὀλομόναχη. Θὰ γονατίσω, Χριστέ μου, μέσ’ στὰ χιόνια, στὴν ὀλόλευκη ἐκκλησιὰ τῆς ἁγίας πλάσης σου, κάτω ἀπ’ τὸ θαμπὸ γλυκὸ, τρεμάμενο φέγγος τῶν ἀστεριῶν. Τὰ χεῖλη μου δὲν θὰ ποῦνε προσευχή. Θὰ πῇ ἡ ψυχὴ μου. Καὶ σὺ Χριστέ μου, που γεννιέσαι ἀπόψε, κάνε τὴν προσευχή μου ν’ ἀνεβῇ ψηλά. Κάνε τὴν ψυχὴ μου νὰ πιστέψῃ πῶς ἡ προσευχή μου θὰ φτάσῃ πάλι ὡς τὰ

οὐράνια. Κάνε τὴν πάλι ἀπλὴ κι’ εὐπιστὴ σάν τότε, πού, μέσ’ στὴν ἐκκλησιὰ πίστευε πῶς θὰ φέρῃ τὴν προσευχή μου ὡς τὸ Θεὸ ἓνα ἀγγελουδί. Κάνε τὴν ἀπλὴ σάν τότε που ὅλα τὰ πιστεύεις κι’ ὅλα τὰ λαχταροῦσε. Ὅ,τι μοῦ μάθαν οἱ ἄνθρωποι κι’ οἱ σοφίες τους σκέπασε τα ἀπόψε ἀπαλὰ με τὸ χιόνι, ντύσε τὴ σκέψη μου λευκή. Κάνε τὴν νὰ ποθῇ καὶ νὰ πιστεύῃ.

Χριστέ μου! Ἀπόψε δὲν θὰ πάρω τὸν γνώριμο δρόμο τῆς ἐκκλησιᾶς που ἔπερνα τόσα χρόνια, δὲν θὰ με φωτίσουν τὰ ἀφιερώματα τῶν χριστιανῶν, οὔτε οἱ ἅγιες κανδήλες. Θὰ πάρω τὸ μονοπάτι που βγάζει στὴν ἐρημίαν, με συντροφιά τὸ τρεμάμενο φέγγος τῶν ἀστεριῶν. Θὰ γονατίσω μέσ’ στὰ χιόνια, ἀνάμεσα στὴ λευκοντυμένη φύση, κάτω ἀπ’ τὴν ἀπεραντοσύνη τ’ οὐρανοῦ. Μόνο οἱ καμπάνες θὰ ἡχοῦν ἀλαργινὰ κι’ ἀπόκοσμα. Ἡ ψυχὴ μου θὰ σιγοπῇ προσευχὴ μέσα στὰ χιόνια: Κάνε τὴ σκέψη μου ἀπλὴ κι’ εὐπιστὴ σάν πρῶτα.

Κι’ ὅστερα, ἄργα, σάν ὅλα θὰ κοιμούνται, κάποια παλιά συνήθεια θὰ με φέρῃ ὡς τὸ τζάκι. Με μιὰ λαχτάρα — ποὺ ἐξαχάστηκε ἀπ’ τὰ παιδικὰ μου χρόνια — κατὶ θ’ ἀφήσω ἐκεῖ. Δὲν θὰ προσμένω οὔτε χαρές, οὔτε χριστουγεννιάτικα στολίδια. Τέτοιες λαχτάρες τίς πῆραν τὰ χρόνια! Θ’ ἀφήσω ἐκεῖ τὴ σκέψη μου τὴν ἴδια. Κι’ ἐκεῖνος που γυρνᾷ τὴ χιονισμένη νύχτα μέσ’ στὴς καμινάδες μοιράζοντας τὴ γλυκεῖα χαρὰ τῶν δώρων, ἄς μοῦ τὴν κάνει ἀπλὴ σάν πρῶτα.

Ἀπόψε ὅλα σιγοῦν κι’ ὅλα λευκά προσμένουν. Γεννιέται ἓνας Θεός... κι’ ἡ ψυχὴ μου θὰ πῇ μιὰ προσευχὴ μέσα στὰ χιόνια, κάτω ἀπὸ τὸ φέγγος τῶν ἀστεριῶν.

Τιτίνα Β]

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Τί μεγάλη, τί μαγικὴ λέξη! Στὸ ἀκουσμά τῆς πόσης ψυχές χαίρουνται, πόσες ψυχές αἰσθάνονται μιὰ ἀγαλίαση, μιὰ μεγάλη εὐχαρίστηση!

Εἶναι μιὰ γιορτὴ που ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πλούσιοι καὶ φτωχοί, τὴν περριμένουν μ’ ἀνυπομονησία. Μὰ νὰ τὴν, ἔφθασε. Ἐφθασαν τὰ Χριστουγεννα. Σήμερα θάρθουν τὰ παιδιά νὰ ποῦν τὰ κάλαντα, νὰ ποῦν τὸ «καλὴν ἑσπεραν ἄρχοντες», ν’ ἀκουστοῦν οἱ γλυκὲς φωνές τους, που βγαίνοντας ἀπ’ τὰ βάθη τῆς ἀγνῆς καρδιάς τους, εὐχοντα καλὰ Χριστουγεννα, εὐχοντα εὐτυχία καὶ χαρὰ.

Σάν σήμερα, ἐδῶ καὶ 1936 χρόνια ὁ Χριστὸς μας γεννιότανε μέσα στὴ φάτνη τῶν ἀλόγων. Καὶ σήμερα, ὅστερ’ ἀπὸ 1936 χρόνια, ἑκατομμύρια χριστια-

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τὸς φίλους της: Ἀγγέλαν **Μ. Γιάννα** (εὐχαριστῶ πολύ καὶ γιὰ τὸ ἐφετεῖν ἑσπάρθωμά· τὰ φυλλάδια θὰ στέλνονται στὴ νέα μου φίλη τακτικώτατα, ὅπως ἄλλωστε καὶ σὲ σένα· γιατί ἂν μερικά χάθηκαν, ὅταν ἦσουν στὴν ἐξοχή, φταίει βέβαια τὸ ταχυδρομεῖο) **Κορφατοπούλου** (εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· ναι, ἡ **Μ. Τ.** ποὺ σὲ ἐνέγραψε πρὸ ἑξῆς ἐτών—καὶ τὴν εὐγνωμονεῖς βέβαια—ἐλ-
 ναι ἀκόμη συνδρομήτρια· οἱ Ἀγγελλίς σου ἐκείνες ἔπλεσαν σὲ γραμματοπλημύρα, ποὺ δὲν πρόφθαναν κἂν νὰ διαβάξω τὰ γράμματα, γι' αὐτὸ ἀργήσαν·) **Σεληνιώτικον** **Ὁρίζοντα** (χαίρω ποὺ εἶσαι κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὰ Νέα τοῦ 1936· ἡ κυρία **Μ.** εἶναι ἀκόμη συνδρομήτρια· ναι, μὲ τὴν φασαρία τοῦ νέου μου χρόνου, δὲν ἔλαβα ἀκόμα καὶ νὰ σκεφθῶ γιὰ τὸ **Ῥαδιοφ. Διαγών.**) **Τζιτζιφιόγκαν** ὁ **κ. Π.** σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τίς εὐχές· τὸ ψευδώνυμό σου βεβαίως θὰ σοὶ κρατηθῇ ὡς τίς 15 **Ἰανουαρίου**· σοὶ ἔστειλα 5 τετράδια καὶ περμμένω·) **Κίτρινη Ἀράχνη** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· καθόλου ἀργά, ἀφοῦ δὲν εἶχε περάσει ἀκόμα ἡ προθεσμία·) **Κυκλάμινο** (αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοὶ ἐνέκριναν· ἐλπίζω νὰ τὸ χρησιμοποίησῃς περισσότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο ποὺ εἶχες πάρει τὸ 1933· λοιπὸν γράψε μου!) **Ἀδελφὲς Ἑμμανουηλίδου** (νὰ μοῦ ξηγήσετε κι' οἱ τέσσερες! θὰ εἶδατε τὴν ἐγκρίση τῶν ψευδωνύμων σας· νὰ μοῦ γράψετε καθεμιά σας χωριστά· χαριετισμοὺς στὸ μπαμπά καὶ στὴ μαμά, τοὺς παλιούς μου φίλους·) **Διονύσιον Β. Ραζήν** (ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· εὐχομαι καὶ ἐδῶ ἐνδοκίμηση στὸ Σύλλογό σας·) **Σύλλογον Ἀρσακειάδων Φυλίου** (εἶπα τὴ γνώμη μου· δὲν μπορῶ νὰ ἐπέμβω περισσότερο· οἱ Σύλλογοι εἶναι ἀνεξάρτητοι καὶ μποροῦν νὰ κάνουν ὅπως κρίνουν·) **Ἡπειρώτοπούλου** (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψης συχνά ἀφοῦ πῆρες καὶ ψευδώνυμο·) **Ταρζάν, Χρυσόνευρο** κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 **Δεκεμβρίου**, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 27ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 28 **Φεβρουαρίου**.

39. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο μου εἶν' ὀλύμπιος θεός,
 Τὸ δευτέρό μου οὐδέτερο· ἄρθρο,
 Τὸ τρίτο μου ὁ λαός, τὸ πλῆθος, οἱ πολλοί...

Τὸ σύνολό μου ἀρχαῖος στρατηγός
 —Τὸν ξέρεις ἀπ' τὴν Ἱστορίαν—
 Γενναῖος, τολμηρὸς καὶ ξακουστός.

πολύ.

Ξανθὸς Δόκιμος

40. Συλλαβόγραφος

Θέλεις, λύτη, νὰ τὰ βλέπης
 Πιὸ μεγάλα, πιὸ ζωηρά;..
 Νότα φτάνει καὶ μιὰ νῆσο
 Νὰ τὰ βάλης στὴ σειρά.

Ντίνος Θώμης

41. Στοιχειόγραφος

Δὲν τὸ βλέπεις, μὰ καὶ μόνο
 Τόνομά του φόβο δίνει.
 Ἄν προσθέσης ἓνα γράμμα
 Καὶ σ' αὐτὸ βάλης τὸν τόνο,
 Ὅ,τι γίνεται σὲ ντύνει.

Ἀδγουστιάτικο Δειλινὸ

42. Τονόγραφος

Πολλὰ πετοῦμενα πετοῦν
 Ἀπειράχτ' ἂν τάφήσης·
 Κι' ἐφ' ἃστρα γίνονται λαμπρὰ
 Τὸν τόνο ἂν τοὺς κινήσης.
 Ξανθομαλλούσα

43. Κεκρυμμένον καὶ Ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον

* * * *
 * * * *
 * * * *

1. Ἦταν ἀνίκητος ὁ ἦρωας Θησεύς
 Ἀπ' αὐτὸν ὅλοι εἶχαν νικηθῇ.
 Μ' ἄλλιμονό του ἂν δὲν εἶχε πάρει
2. Ἀπὸ τὴν Ἀριάδνη μιὰ κλωστή:
3. Ἀμάν! θὰ ἔκανε ὁ καϊμένος
 Καὶ θάταν κιόλα φαγωμένος.
4. Κι' ἦταν τῆς μάνας του καμάρι
 Αὐτὸ τὸ ἄξι παλλικάρι.

[Εἰς τοὺς τέσσαρας ἀριθμημένους στίχους εὐρίσκονται, ἀναγινωσκόμεναι ἀντιστρόφως, αἱ τέσσαρες λέξεις αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὸ Κυβόλεξον, ὀρίζοντως καὶ καθέτως αἱ αὐταί].

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

44. Κρυπτογραφικόν

- 1 2 3 4 5 6 = Ἀρχ. νομοθέτης
 2 5 = Γράμμα
 3 1 3 6 3 = Πόλις
 4 5 1 5 6 = Ὅργανον κρουστὸν
 5 2 3 = Χρονικόν
 6 3 2 4 5 = Ρῆμα

Εὐάγγελος Δ. Δημητριάδης

45-47. Ἀπρόοπτα

- 1.—Τί παθαίνει ἐν' ἄσπρῳ μαντήλι
 ὅταν πέφτῃ στὴ Μαύρη Θάλασσα, κι'
 ἐν' ἄλλο ὅταν πέφτῃ στὴν Ἑρυθρὰ;
- 2.—Γιατί δὲν μπορεῖ νὰ βρέχῃ ἀδιάκοπα δυὸ ἡμέρες;
- 3.—Τί πράγμα εἶναι συγχρόνως καὶ
 πρῶτο καὶ τέταρτο;

Αἰώνιος Θρύλλος

48. Φωνηεντόλιπον

τς - φ

				Βραϊλιάνα
Δάν	Δάν	εἰς	εἰς	
Δάν	Δάν	εἰς	εἰς	ἄν
Δάν	Δάν	εἰς	εἰς	
Δάν	Δάν	εἰς	εἰς	
(Ὁμηρικόν)				Τσίλι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 42

530. Λαμαρίνα (λᾶ, Μαρίνα).—531. Τραχὺς-ταχύς.—532. Τάρας-τέρως.—533. Ἡ Ἰός, τὸ ἶον.

534. **ΜΑΙ**
ΚΑΙ
ΣΗΚΟΣ
ΑΛΦΕΙΟΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
ΤΟΞΟΤΗΣ
ΡΗΝΟΣ
ΡΙΣ
Α

535. ΠΡΩΤΑ-ΓΟΡΑΣ (ὥπος, ὦρα, Τάγος, ἀγορά, Γοργώ, ὀπώρα, σπόρος).—536. Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον ἐκ τῶν κάτω καὶ πάντοτε ἐκ δεξιῶν).—537-541. Τὸ πτερωτὸν εἶναι τὸ Ρ: Ραμφίλ, ΚΡόνος, ΠύΡρος, ὉμηΡος, φιλύΡα.—542. Γλώσσα καποῦται μὲν ἀλὸ κομποῦται.—543. Ἐξυπνός ἂν μ' ἔλυσες (ἔξ ὑπνός, ἂν μὲ λῖ, σ' ἔς).

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώσουν ἀμέσως τὴν νῦν των διεύθυν-
 σιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας ἀποστέλλοντας καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας τακτίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλά στοιχεῖα δρ. 6. τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις· μὲ παγὰ δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χοριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[Δ5'—40]

ΨΕΥΤΕΣ, ΒΑΛΤΕ ΤΑ ΔΥΝΑΤΑ ΣΑΣ.
 (Δ5'—15 καὶ 18) Διαγωνισμὸς τοῦ Σ. Α. Φ.

[Δ5'—41]

Ο Σ. Α. Φ. εὐχεται στὸν Διαπλασόκοσμο χαρούμενον τὸν καινούριον χρόνον.

[Δ5'—42]

Διαπλασόπουλα-ες, διορθώστε τὴν (Δ5'—15): Τημίας Ἀρσακειάς Νο 13—τὸ 6 μέλος. Σ. Α. Φ.

[Δ5'—43]

Μπουμπιλ, λιγώτερες τρέλλες ἀπὸ τὸ τηλέφωνο. Ἀρσακειάς Νο 7

[Δ5'—44]

Οὔτε, τί γίνεσαι; **Ρόζα-Λίνα**, περιμένω γράμμα. Ἀρσακειάς Νο 7

[Δ5'—45]

Διαπλασόπουλα-ες. Τί τιμὴ γιὰ σὰς!!! Θεοὶ ὅπως ὁ **Ὀμπερον ἢ Τιτάνια** καὶ τὸ διαβολοσαερίκ **Πούκ**, καταδέχονται νὰ συναναστραφῶν μὲ κοινούς θνητούς... **Τρελλοπαρέα**, ξέρουμε ὅλα τὰ μέλη σας. Μὴν ἀπορεῖς κ. **Σαρπηδών**!! οὔτε σὺ, **Ζουζού**. Προσέξτε μόνο γιὰ τὴν σὰς παρακολοῦθουμε κι' ἄλλιμονό σας ἀνθυμώσουν οἱ:

Ὀμπερον Τιτάνια, Πούκ

[Δ5'—46]

Αγγουρολογιώτατε καὶ **Τσοῦ-χὸ-λίν**, ὁ Σύλλογος σὰς εὐχεται, γιὰ τὴν γιορτὴν σας, χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχῇ.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

[Δ5'—47]

Σκίπα μου, γιὰ τὴν χρυσὴν γιορτοῦλά σου, εὐχούλες καὶ φιλία ἀπ' τῇ: **Γιλόρια**

[Δ5'—48]

Εὐχές γιὰ εὐτυχία. στὸ 1936 σ' ὅλους τοὺς φίλους-ες. **ΔΑΚΡΥ ΨΥΧΗΣ**

[Δ5'—49]

Στοὺς: Χαδιάρη, Τζῶρτζ Ράφτ, Ἀρσακειάς Νο 7, Νινέττα, Ζουζού, Χανουμάκι, Πουπέ, Ἀελλῶ, Ἀφρικάννα, Μόννα Βάννα, Μοδιανὸ Ζιζάνιο, καθὼς καὶ σ' ὅλα τ' ἄλλα ἀγαπητὰ Διαπλασόπουλα στέλνω χίλιες δόξες εὐχῆς γιὰ τὸν καινούριον χρόνον. **Ρόζα-Λίνα**

[Δ5'—50]

Προκηρύσσουμε μνηστὴρ μονόδραχμο διαγωνισμοῦ Τοπέλων. Βραβεῖα: βιβλία. Δ/σις: Ἰωάννην Σέρελην, Κάρυστον, διὰ: **Εὐγενὲς Ἰδανικόν, Ἡλέντρα**

[Δ5'—51]

Στὸ ἀγαπητὸ μας **Εὐγενὲς Ἰδανικόν** εὐχόμεθα χρόνια πολλὰ.

Βιολέττα, Μαργαρίτα

[Δ5'—52]

Τρελλοπαρέα, γελῶσαι· δὲν λέγομαι Πέτρος Κοτσεροῦλης.

Γαλάζιος Κύκνος

[Δ5'—53]

Ο Ἀν-Βασίλης ἄς φέρῃ ἀπὸ μιὰ μας θερμὴ εὐχὴ σ' ὅλο τὸν Διαπλασόκοσμο.

[Δ5'—54]

Ο πρόεδρός μας ἄς θελήσῃ νὰ δεχθῇ γιὰ τὴν γιορτοῦλά του τίς θερμότερες εὐχῆς ἀπ' ὅλα τὰ μέλη. **«ΑΜΙΛΛΑ»**